

Cáo Báo Ân

Contents

Cáo Báo Ân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	19
5. Chương 5	24
6. Chương 6	30
7. Chương 7	35
8. Chương 8	40
9. Chương 9	45
10. Chương 10	50
11. Chương 11: Phiên Ngoại: Chi Thời Gian Chung Sống(1)	57
12. Chương 12: Phiên Ngoại: Chi Thời Gian Chung Sống(2)	63
13. Chương 13: Phiên Ngoại: Chi Thời Gian Chung Sống(3)	69

Cáo Báo Ân

Giới thiệu

Thể loại: Thích Cổ hiện đại đồng nhân,HEEdit: Nguyệt“Bánh bao thúc thúc!”Vừa mở cửa nhà, một tiểu đạn pháo l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cao-bao-an>

1. Chương 1

“Bánh bao thúc thúc!”

Vừa mở cửa nhà, một tiểu đạn pháo hồng nộn lao thẳng vào ngực Thích Thiếu Thương, sau đó có một đôi tay mềm mại nhỏ bé vươn lên sờ sờ mặt hắn:

“Bánh bao thúc thúc, thúc thúc có thích tiểu Vi Vi không?”

Bờ mặt bị đôi bàn tay nhỏ bé mập mạp xoa nắn đến biến dạng, miệng Thích Thiếu Thương căn bản không cách nào mở ra được.

“Tiểu Vi, mau buông tay ra đi! Lần nào đến con cũng niết mặt Thích thúc thúc, rất hư đó nha!”

“Thích Thiếu Thương, cậu cũng đừng sủng con bé như vậy. Khó trách, hiện con bé đối với cậu còn thân hơn với cha ruột là tôi đây.”

Hách Liên Xuân Thủy một tay ôm vợ yêu Túc Hồng Lệ, một tay xách ba lô của Hách Liên Tiểu Vi, hai người chỉ vừa mới bước vào đến cửa.

“Papa, tiểu Vi Vi cũng rất thân với papa nha.”

Tiểu Vi tựa đầu lên người thích Thiếu Thương, quay lại nhìn cha mẹ mình:

“ Nhưng papa với mama lúc nào cũng đi ngoạn trăng mật hết, cũng không thèm mang tiểu Vi Vi theo. Với lại, mặt của papa chơi không vui bằng của Thích thúc thúc.”

Khuôn mặt Thích Thiếu Thương đến giờ mới vừa thoát khỏi ma trảo của bé con kia, trong lòng thâm ai oán một trận. Nguyên lai, lực hấp dẫn của hắn đối với tiểu cô nương tinh quái đây là vì mặt hắn giống cái bánh bao sao!

Hách Liên Tiểu Vi năm nay 5 tuổi. Có lẽ là do di truyền từ cha mẹ, bộ dạng bé con phi thường đáng yêu. Còn về phần tính cách, chỉ cần nghe người ngoài khen cô bé nhu thuận khả ái, lòng Thích Thiếu Thương liền một trận ai oán thâm lương. Ai, chỉ vì bọn họ chưa được nhận thức qua mà thôi.....

Bởi vì hắn cứ luôn gọi Tiểu Vi là ‘tiểu yêu nữ’ hoặc là ‘tiểu bại hoại’ a, dù gì bé con cũng là con của Tiểu Yêu đi.....

Tuy là vậy, Thích Thiếu Thương đối với Tiểu Vi vẫn là phi thường cưng chiều, xem bé con như là con ruột của hắn vậy.

Vậy nên mỗi lần Hách Liên Xuân Thủy cùng Túc Hồng Lệ đi hưởng tuần trăng mật lần thứ n, họ đều đem Tiểu Vi giao cho Thích Thiếu Thương chăm sóc, nếu không, Tiểu Vi cũng sẽ khóc nháo đến không còn khí lực, để cha mẹ gật đầu đồng ý mới thôi.

....

“Được rồi, tiểu bại hoại, nhóc như thế nào lại nặng như vậy hả? Lần sau gọi là tiểu trư đi. Còn dám nói lớn lên sẽ gả cho thúc thúc, ta đây sẽ không thú một lão bà béo đến như vậy đâu nha!”

Thích Thiếu Thương cố ý cau mày, ôm lấy bé con đang bám vào cổ mình.

“Tiểu Vi Vi không có béo nha! Hừ, và lại tiểu Vi Vi cũng sẽ không thềm gả cho một cái bánh bao!”

Bé con mở cái miệng nhỏ phẩn nộn, nhưng không chút lưu tình phẩn bác lại.

Một khắc trước, Hách Liên Xuân Thủy vốn còn định kêu lên:

[Thích Thiếu Thương, cậu cứ nhiên dảm chiếm tiện nghi bảo bối nhà tôi sao!]

Ngay sau đó liền nghe bé con nhà mình phẩn bác, liền vui vẻ cười to:

“Bảo bối nói gì cũng đúng cả nha!!!!”

Tức Hồng Lệ huých vào sườn Tiểu Yêu, nói với Thích Thiếu Thương:

“Đừng để ý đến anh ấy. Anh ấy còn ăn hủ dấm chua năm xưa đó mà, đến giờ vẫn chưa nuốt trôi đi!”

Thích Thiếu Thương cười cười nhìn gia đình ba người thật hạnh phúc trước mặt.

.....

Nhớ năm đó, ba người học cùng trường đại học, Tức Hồng Lệ suýt chút nữa đã trở thành bạn gái hần.

Hần biết, Tức Hồng Lệ đối hần cũng có hảo cảm, mà hần cũng rất thích tính cách hào sảng phóng khoáng của nàng.

Nhưng là, hần cảm thấy mình đang chờ một người, tựa như từ lúc nhỏ hần đã có loại cảm giác này...

Có lẽ là từ kiếp trước đi. Bằng không, vì cái gì từ khi nhận thức, hần luôn mơ hồ một cảm giác ôn nhu quen thuộc, chờ đợi rồi lại chờ đợi, cả trái tim đau đớn không thôi!

Hần cũng không biết người hần một mực chờ đợi kia là ai. Nhưng, hần biết chắc chắn không phải là Tức Hồng Lệ.

Mà hần cũng không thể vì người kia chưa xuất hiện, liền lại có thể tùy tiện chọn lấy một người để xua tan cô độc hằng đêm.

Cho nên, cuối cùng Hồng Lệ thành thê tử của Xuân Thủy, hiện tại ngay cả con cũng đã lớn như vậy rồi.

Mà người kia vẫn không có xuất hiện, chính mình cũng độc thân qua nhiều năm như vậy.

Bằng hữu của hắn có rất nhiều rất nhiều, hắn cũng rất vui vẻ kết giao, thế nên không hề cô độc.

Chỉ là, đôi khi đêm đến, hắn lại không ngừng nghĩ, không biết người kia có bộ dạng gì, tính cách thế nào, tương lai khi gặp nhau rồi, bọn họ ở bên nhau, có thể sẽ hạnh phúc đến đâu.....

Lòng hắn vẫn tin tưởng vững chắc, chắc chắn một ngày sẽ gặp được người kia.

.....

“Thiếu Thương, tìm bạn gái đi. Nhiều cô gái tốt thích anh như vậy, chẳng lẽ anh không hề động tâm sao?”

Tức Hồng Lệ nhiều năm nay vẫn không ngừng khuyên Thích Thiếu Thương quen bạn gái, nhưng đều bị hắn dùng lý do ‘không có cảm giác’, nhẹ nhàng từ chối.

Mà, người hắn nhất mực chờ đợi bao nhiêu năm kia, đến nay vẫn luôn được hắn giấu sâu tận đáy lòng.

“Thích thúc thúc nhất định phải tìm một bạn gái thật xinh đẹp nha, nấu cơm phải ngon nữa đó. Bằng không tiểu Vi Vi không chịu!”

Không đợi Thích Thiếu Thương ý kiến gì, Tiểu Vi cũng đã nhanh chóng quyết định bạn gái tương lai của hắn ra sao.

“Đúng rồi, còn phải thích tiểu Vi Vi nữa!”

Thật là một tiểu nữ vương a!

“Thiếu Thương, phiền anh chăm sóc Tiểu Vi vậy.”

Trước khi rời khỏi, Hồng Lệ chỉnh chỉnh quần áo lại cho bé con, cũng không quên nhắc:

“Không biết những cô gái kia, có phải vì anh hay mang Tiểu Vi theo nên đều bị dọa chạy mất không nữa....”

“Đúng rồi, cậu cũng phải cố gắng lên chứ, có ý tứ liền phải đoạt ngay về tay đi. Sớm tìm bạn gái hảo hảo chiều cổ cậu, chúng tôi về sau cũng yên tâm giao Tiểu Vi cho cậu hơn.”

Hách Liên Xuân Thủy vui vẻ một bên đùa giỡn.

“Papa với mama yên tâm nha, tiểu Vi Vi nhất định giám sát thúc thúc, để thúc thúc sớm tìm được vợ!”

Tiểu Vi đứng một bên cam đoan.

Đối với cả gia đình đồng lòng nhiệt tình thế này, Thích Thiều Thương cũng chỉ có thể ngây ngốc làm lơ...

.....

“A..... lại thất sai rồi kìa.....”

Tiểu Vi đứng trước gương hét lên.

“Không phải cũng tốt sao? Lệch một chút càng đáng yêu mà.”

Thích Thiều Thương đặc biệt sợ việc mỗi sáng phải đứng trước gương thắt bím tóc cho Tiểu Vi, không phải thất loạn thất bát tao thì cũng là lệch lạc.

Hôm nay còn tự tin làm cũng không tồi đi, không ngờ vẫn bị lệch.

Nhưng thất lại thì sẽ không kịp giờ đến nhà trẻ, Tiểu Vi đành bủ môi đeo túi sách lên lưng. Thích Thiều Thương nắm tay bé con xuất môn, ngồi lên xe, lại đưa cho Tiểu Vi một túi bánh mì cùng một bao hoa quả, khởi động động cơ, chốc lát sau đã hòa nhập vào dòng xe đông đúc lúc sáng sớm.

Công việc của Thích Thiều Thương là nhà thiết kế, làm việc tại một công ty lớn sản xuất đồ chơi. Lương cũng không tồi, mà tính chất công việc cũng không bắt buộc phải đi làm đúng giờ, chỉ cần đến hạn giao bản vẽ tốt là được.

Hắn đối với công việc hiện tại cũng có thể nói là vừa lòng đi. Cũng do tính chất công việc thế này, nên đôi khi hắn chăm sóc Tiểu Vi một vài ngày cũng không thành vấn đề.

Đưa Tiểu Vi đến nhà trẻ, hắn mới quay xe đến công ty.

Giữa trưa, hai người ăn cơm ở nhà trẻ và công ty. Bất quá, buổi tối tan tầm đón bé con về, Thích Thiều Thương lại bắt đầu phát sầu.

Ăn cái gì bây giờ a? Hắn từ trước đến nay không nấu cơm, một nam nhân độc thân sống một mình thì còn có thể tùy tiện ăn thức ăn nhanh... Nhưng Tiểu Vi đến đây, chẳng lẽ vẫn phải bắt bé con ăn tiệm?

Ăn ngoài cũng không sao. Thế nhưng đồ ăn vặt bên ngoài, so với đầu bếp nhà Hồng Lệ thuê riêng hoàn

toàn không thể so sánh được.

Tiểu Vi sớm biết đi theo hấn thì bụng phải chịu ủy khuất đi, nên hấn cho ăn cái gì sẽ ngoan ngoãn ăn cái đó.

Nhưng mỗi khi đến một tiệm ăn nhỏ gần nhà ăn cơm, nhìn bé con lặng im không nói, ăn cơm đều cứ như đi làm nhiệm vụ khó khăn, miễn cưỡng lắm mới ăn được một bát, lòng Thích Thiều Thương cũng không thôi khó chịu khổ sở.

Hấn chỉ còn biết cách nơi nơi đi thu thập xem có quán nào ăn ngon. Kết quả đồng nghiệp công ty đều cho rằng hấn đang theo đuổi một mỹ nhân xinh đẹp nào đó, nên ai cũng cố gắng giúp hấn bày mưu tính kế.

Nghe đồng nghiệp chỉ dẫn không ít lâu, tốt xấu gì cũng biết được một số nơi không tồi.

Kết quả, lúc vừa đẩy cửa bước vào, liền phát hiện bên trong đều là các cặp tình nhân ngồi kề bên nhau.

Mặc kệ a, có thức ăn ngon là được.

Kết quả, khi hai người bước ra khỏi quán, Tiểu Vi ngẩn đầu nhìn hấn:

“Lần sau, chúng ta vẫn là tới tiệm cơm nhỏ bên cạnh nhà thôi !”

.....

Ngày hôm sau là cuối tuần, sáng sớm Tiểu Vi đã lôi Thích Thiều Thương ra khỏi ổ chăn:

“Thức thức, thức thức, dậy đi mà. Thức thức đã nói hôm nay chúng ta sẽ lên núi chơi nha!”

Tuy rằng mái tóc hôm nay vẫn thắt thật tề, nhưng Tiểu Vi vẫn là cao hứng nhảy nhót không thềm để ý.

Không khí ngoại ô thanh lương thoáng mát, trên núi còn có nhiều loại thực vật, thỉnh thoảng còn có tiếng chim kêu réo rắt, tất cả đều làm cho một tiểu hài tử chỉ thường sinh hoạt trong thành thị dị thường hưng phấn.

Bọn họ hướng sơn đạo đi lên, bước dần theo từng bậc thang đá, càng lúc số lượng bậc thang càng thưa thớt dần, tới được một mảnh rừng trúc xanh mướt vây quanh tứ phía.

Thích Thiều Thương vừa đi vừa không ngừng suy nghĩ, có khi nào lạc đường rồi không. Thế nhưng Tiểu Vi đột nhiên gỡ tay hấn ra, nhanh chóng chạy tới phía trước.

“Tiểu Vi, chậm một chút!”

Thích Thiếu Thương vội vàng đuổi theo, nhìn thấy Tiểu Vi đang ngồi xổm dưới một bụi trúc, cúi đầu loay hoay làm gì đó.

Có một tiểu hồ ly mở to đôi mắt đen láy nhìn bọn họ, cả người sợ hãi co rúm lại, cuộn thành một đoàn.

—————hoàn đệ nhất—————

2. Chương 2

Kỳ quái! Thế nhưng nhìn đến đôi mắt của con tiểu hồ ly này, Thích Thiếu Thương đều không cảm thấy sợ hãi cùng bất lực, mà là một loại bình tĩnh phi thường. Thậm chí còn thoáng chút thần sắc kiêu ngạo....Tuy rằng thân thể nó có chút run rẩy.

Thực không giống một con tiểu hồ ly bình thường đi.

Càng đáng ngạc nhiên hơn, lông của nó cứ nhiên có màu lục thản nhiên. Thích Thiếu Thương chưa từng gặp qua động vật có màu lông như vậy.

“Thúc thúc, nó bị thương đó. Hảo tội nghiệp nha!”

Tiểu Vi chỉ tay vào con tiểu hồ ly.

Thích Thiếu Thương lúc này mới phát hiện, chân sau của nó bị thương. Tuy phần lớn đã được cuộn tròn giấu xuống dưới bụng, nhưng vẫn còn một mảng máu chưa khô đang lan ra.

Nguyên lai nó là do đau đớn mà run rẩy, chứ không phải vì sợ hãi như lúc đầu Thích Thiếu Thương nghĩ.

“Thúc thúc, chúng ta cứu nó được không?”

Tiểu Vi đã bắt đầu khóc, tựa như chính bé con bị đau vậy.

Con tiểu hồ ly này cũng rất có linh tính, tựa như biết hai người bọn họ không hề có ác ý, nên cũng cho phép Thích Thiếu Thương nhẹ nhàng xem xét miệng vết thương.

Hình như thương là do va cọ ở đâu đó, chân trái loang ra một mảng máu tươi đầm đìa, nhưng may là chỉ

bị thương ngoài da, xương cốt không có việc gì.

Thích Thiếu Thương đánh giá một chút khoảng cách khu rừng, cuối cùng vẫn là quyết định ôm nó đi về xe.

Ôm con vật đi trên đường, Thích Thiếu Thương có cảm giác thực lạ.

Đây vẫn là lần đầu tiên mình gặp phải loài hồ ly này, cứ nhiên vì cái gì liền cứu nó như vậy. Mà hẳn cũng không nghĩ lông hồ ly lại thực nhuần nhu như thế này, sờ vào hảo dễ chịu....

Tiểu Vi đi một bên tròn mắt nhìn... Nhưng bé con cũng biết, trị thương cho nó quan trọng hơn, không được hồ nháo đòi ôm. Chỉ là mắt cô bé không ngừng đảo quanh, nhìn Thích Thiếu Thương, lại nhìn tiểu hồ ly, tái nhìn Thích Thiếu Thương.

Trở lại xe, lấy hộp thuốc ra, Thích Thiếu Thương cẩn thận dùng nước khoáng tẩy rửa miệng vết thương, sau đó thượng dược, dùng băng gạc băng lại một vòng.

Tiểu hồ ly cũng thực nghe lời, không chút giãy dụa.

Tiểu Vi đứng một bên, cầm khăn tay của mình, dùng bút chì màu viết gì lên đó. Cô bé thấy đã băng bó xong xuôi, liền lấy khăn tay của mình cột thêm vào bên ngoài.

“Đây là cái gì?”

“Hứa nguyện thư đó. Là để cho tiểu hồ ly này phù hộ thúc thúc mau tìm được bạn gái! Cô giáo nói, tiểu động vật biết báo ân mà!”

Thích Thiếu Thương, người không thể tìm được bạn gái mà phải đi nhờ một con hồ ly phù hộ, đầu giờ này hắc tuyến vạn trọng.

Đem tiểu hồ ly trả về địa phương cũ. Con vật nhỏ quay đầu lại, dùng đôi mắt to đen láy như quả nho nhìn bọn họ hồi lâu, liền chậm rãi đi sâu vào rừng trúc.

“Bánh bao thúc thúc! Nó nhất định biết nguyện vọng của chúng ta rồi nha! Thật tốt qua, không lâu nữa thúc thúc sẽ có bạn gái!”

Tiểu Vi say mê vỗ tay cười, đắm chìm giữa thế giới thần tiên của bản thân.

Thích Thiếu Thương cũng không đành lòng đánh vỡ ngây thơ của nàng, cũng cười ôm lấy nàng:

“Tốt! Đến lúc đó chúng ta cũng không cần phải mỗi ngày đi ra mấy quán ăn kia mà ăn nữa nha!”

.....

Một ngày, lại thêm một ngày trôi qua, Tiểu Vi liên tục nhắc tới, vì cái gì bạn gái còn chưa có đến. Sau, Thích Thiếu Thương trả lời tiểu hồ ly kia còn đang tìm, dần dần bé con cũng phai nhạt đi, không hỏi nữa.

Lại đến cuối tuần, nên ngoài có mưa bụi lất phất rơi.

Hai người không ra khỏi nhà, cơm trưa cũng là gọi người ta đem đến.

Chạng vạng, Tiểu Vi lại nói không muốn ăn đồ bên ngoài nữa. Thích Thiếu Thương đành định chuẩn bị xuống nấu mì ăn liền.

Cư nhiên cô bé đòi ăn mì sợi, hần đành cũng phải đi ra cửa hàng mua mì về cho cô bé. Đang suy nghĩ, nấu mì này có cần phải bỏ thêm trứng vào không a? Đột nhiên, chuông cửa vang.

(Nguyệt: tung bông:”D)

Người bấm chuông cửa chính là một nam tử trẻ tuổi mặc áo somi màu lục nhạt, trong tay cầm một khối màu sắc rực rỡ gì đó. Thấy Thích Thiếu Thương ra mở cửa, cậu ta một câu cũng không nói, đem đồ vật kia trao cho hần.

Tiểu Vi nghiêng nghiêng đầu sau lưng Thích Thiếu Thương nhìn ra, tò mò nhìn đồ vật trong tay cậu ta:

“Bánh bao thúc thúc, anh ấy chính là con tiểu hồ ly kia đó!! Đây là khăn tay của tiểu Vi Vi mà!! Anh ấy đến đây chính là để báo ân đi!!”

Thích Thiếu Thương miệng mồm há hốc, nửa ngày cũng không phát thành lời. Hần cũng không tin tưởng thời đại này còn có cái chuyện gì là động vật biến thân để đi báo ân nha.

Vả lại, thanh niên trước mặt này tuy bộ dạng sạch sẽ suât khí, nhưng quần áo cũ kỹ, lại vương không ít vết bẩn, có khi nào cũng là một nhân vật nguy hiểm đi.

Hần cố ý đứng ngăn trở nơi cửa:

“Chào cậu, cậu đến có việc gì?”

Thanh niên kia ngẩn đầu, có chút ngây ngốc nhìn thần sắc đề phòng của Thích Thiếu Thương, không quá

nữa khắc sau, cậu ta xoay người, hướng cầu thang đi xuống.

Tiểu Vi đứng sau lưng hắn, sốt ruột kêu to:

“Thúc thúc, thúc vì cái gì không cho anh ấy vào? Anh ấy là hồ ly mà, là hồ ly mà... anh ấy từ trên núi đến tìm chúng ta mà...”

Thích Thiếu Thương còn đang ngây người sửng sờ, vừa rồi hắn cùng người kia nhìn nhau một cái.

Cảm giác.... tựa như bị đánh một quyền.

(Nguyệt: cái mặt háo sắc =3=)

Không phải đau, mà là chấn động. Đôi mắt kia liếc nhìn một lần, hắn tựa như cả người nhu hòa mềm nhũn, không dậy nổi nữa điểm khí lực.

Hơn nữa, bộ dáng cậu ta, tựa như đã từng gặp qua ở đâu đó.

Vì cái gì bóng dáng đó, cước bộ tập tễnh từng bước ly khai đó, trông thập phần quen thuộc....

“Khoan đã!”

Thích Thiếu Thương đột nhiên không hiểu tìm được khí lực từ đâu, quát to một tiếng, dọa chính bản thân mình hoảng hốt.

Kỳ thật, hắn nhìn bóng dáng hiu quạnh của thanh niên kia, làm tâm hắn đau đớn một trận. Cảm giác vừa làm ra chuyện có thể sẽ khiến hắn hối hận cả đời, vì vậy liền hô to.

Thanh niên dừng lại cước bộ, quay đầu lẳng lặng nhìn hắn.

Thích Thiếu Thương nhất thời bất khả ngôn dụ, chăm chú nhìn vào đôi mi hắc sắc thật sâu kia. Thâm tâm hắn giờ chỉ còn lại một ý tưởng:

[người này, thật sự rất quen thuộc.]

Lúc này Tiểu Vi đã mở to cửa ra, chạy đến bên người thanh niên kia, thân thiết lôi kéo tay cậu ta:

“Hồ ly, chúng ta chờ anh lâu rồi nha! Như thế nào đến bây giờ mới tới?”

Bị một tiểu cô nương 5 tuổi gọi là ‘hồ ly’ mà không phản bác lấy nữa chữ, có khi nào thật sự là hồ ly biến hình không a?

Cậu thanh niên kia bị Tiểu Vi dùng sức lôi kéo đi vào nhà, cứ nhiên cũng không mở miệng nói câu nào. Thích Thiếu Thương nhìn người kia, thần sắc lộ vẻ mê hoặc.

Đột nhiên nhớ tới cước bộ lúc này của cậu ta có chút không thông thuận, Thích Thiếu Thương cũng ném thẳng cái ý nghĩ ‘không cho người lạ vào nhà’ ra sau đầu, cùng Tiểu Vi kéo cậu ta đi vào cửa.

Để cậu ta ngồi xuống sô pha, vươn tay định vén ống quần người kia lên, liền bị cậu nhanh tay cản lại... Trong mắt cậu lúc này tràn đầy phòng bị.

Thích Thiếu Thương nhìn thấy ánh mắt kia, chỉ nhẹ giọng nói:

“Anh muốn xem chân cậu tại sao lại bị như vậy, được không?”

Đối với Thích Thiếu Thương bám riết không thôi, đề phòng trong mắt cậu ta cũng dần tiêu tán, chậm chậm buông tay xuống.

Giữa ống chân trắng nõn thon dài đúng là còn đọng lại một vết thâm tím, tựa như bị gậy đánh vào. Thích Thiếu Thương bỗng đứng trong lòng phát giận:

“Là ai làm?”

Tiểu Vi ngồi xổm một bên đau lòng hít một hơi, cái miệng nhỏ hần hươg vết thương kia nhẹ nhàng thổi thổi khí, vừa thổi lại còn nói:

“Không đau không đau. Mama chính là hay thổi như vậy đó.”

Thanh niên kia ôn nhu sờ đầu Tiểu Vi, đáy mắt xuất hiện một tia ôn nhu ba quang.

Đột nhiên, Tiểu Vi ngẩn đầu hỏi:

“Hồ ly, thương tích lần trước của anh đã khỏi rồi nha?”

Thích Thiếu Thương nhìn xuống, nơi cổ chân cậu đúng là có một đạo vết thương đã sắp lành, máu đã khô liền lại.

Việc này, ngay cả Thích Thiếu Thương cũng không tin được. Cậu thanh niên này nếu không phải tiểu hồ

ly kia, như thế nào lại cầm khăn tay của Tiểu Vi đi tới cửa? Như thế nào chân kia lại bị thương? Như thế nào một câu cũng không nói dị thường thần bí? Huồng hồ còn mặt một bộ áo sơ mi xanh lục như thế!

Thời điểm dẫn cậu ta đi vào phòng tắm, Thích Thiếu thương vẫn còn đang cố gắng tự vẫn:

[Rõ ràng là một đại nam nhân như vậy. Có thể nào là do một con tiểu hồ biến ra đâu?

Chẳng lẽ, cảm giác quen thuộc kỳ quái này của hắn, chính vì hắn đã từng cứu cậu ta sao?]

Tiểu Vi đứng trong phòng khách không ngừng cười.

Thích Thiếu Thương hỏi bé con đang cười cái gì, thì nụ cười của nàng lại càng sáng hơn:

“Anh hồ ly này thật là đẹp nha....”

Đột nhiên nàng lại liễm liễm mi:

“Ainha, khẳng định là anh ấy không tìm ra được bạn gái cho thúc thúc, nên đành phải chính mình đến báo ân. Ai... nếu anh ấy là nữ thì tốt rồi.... Bất quá, không quan hệ nha, anh ấy thực rất đẹp mà....”

Một đạo hắc tuyến trên mặt Thích thiếu Thương chậm rãi thùy hạ.

—— hoàn đệ nhị ——

Coming next:

Thanh niên kia không biết đã ra khỏi phòng tắm tự khi nào, đứng nơi cửa phòng, nhìn hắn hơi mỉm cười.

Cậu ta tươi cười thật đẹp... Tuy dùng từ đẹp này hình dung nam nhân thực có điểm rất cổ quái... nhưng trừ bỏ từ này, Thích Thiếu Thương thực không còn từ nào chuẩn xác để hình dung.

3. Chương 3

Đột nhiên từ nhà bếp truyền đến một tiếng vang rất lớn, Thích Thiếu Thương quát to một tiếng :

“A..”

Liền vội vàng vàng chạy vào bếp.

Mãi mê cùng Tiểu Vi nói chuyện, cứ nhiên quên mất hẳn đang nấu một nồi nước trên bếp lò, hoàn hảo vừa đúng lúc a, nồi còn chưa bị cháy hư đi mất.

(Nguyệt: xạo... =.= mãi mê nghĩ tới mỹ nhân thì có =3=)

Đang lúc hẳn luống cuống dọn dẹp một bãi hỗn độn, bất chợt cảm giác có một ánh mắt chăm chú nhìn mình nơi cửa nhà bếp.

Cậu thanh niên kia không biết đã ra khỏi phòng tắm từ khi nào, đang đứng nhẹ mỉm cười nhìn hẳn.

Cậu ta cười lên thật xinh đẹp a...

Tuy dùng từ đẹp này hình dung một người nam nhân có điểm rất cổ quái... nhưng trừ bỏ từ này, Thích Thiệu Thương thực không còn từ nào chuẩn xác hơn để hình dung.

Cậu ta mặc quần áo của Thích Thiệu Thương, cứ nhiên cũng rất vừa vặn.

Mái tóc xoắn nhẹ ẩm ướt dính bết trên vầng trán ôn nhuận, cả người như đang lan tỏa một làn hơi nước thanh lương mát dịu.

Một mùi hương thuần nhiên dễ chịu thoảng trong không khí.

Thích Thiệu thương lại càng phi thường kích động, mà trong tay hẳn lúc này còn đang cầm một cái khăn lau bàn ướt nước. Hẳn vốn nấu ăn thực tề a, nên càng không nghĩ đến việc sẽ thi triển tài nghệ trừ sư này cho người ngoài nào thấy, chỉ đành lắp bắp nói:

“Cậu.... cậu ra ngoài trước đi a, chốc lát nữa tôi sẽ nấu mì xong ngay mà.”

Khóe mắt thoáng lóe tới vòm ngực do chưa kịp lau khô, nên vải áo dính bết vào da thịt, làm mặt Thích Thiệu Thương nhất thời có chút hồng.

(Nguyệt: sắc lang =3=)

Cậu thanh niên kia cứ nhiên đi tới gần hẳn, rửa tay... liền cầm lấy hai quả trứng đặt nơi kệ bếp, đập vỡ vào bát bắt đầu đánh, lúc bắt đầu dường như có chút ngập ngừng, động tác khá chậm rãi, thế nhưng càng lúc càng nhanh nhẹn thông thạo.

Không đợi Thích Thiếu Thương kịp phản ứng, y đã đánh xong trứng, còn quen tay nêm nếm luôn gia vị.

Thích Thiếu Thương nhìn động tác cậu ta như thể lưu sướng nhanh nhẹn, chỉ còn biết ngây người lảng lảng đứng một bên nhìn.

Cậu ta buông cái bát trong tay xuống, nhướn mi nhìn hấn. Thích Thiếu Thương lúc này thoáng ngượng ngùng, cười nói:

“Nếu được, cậu nấu luôn giúp tôi đi vậy?”

Cậu ta không khách khí... Hoặc không chừng, cậu ta cũng cho rằng nếu để Thích Thiếu Thương làm bếp, không biết đến khi nào mới được ăn cơm a, nhưng nhìn lại trên bàn giờ chỉ có mỗi một hộp mì, hoài nghi quay sang nhìn Thích Thiếu Thương.

“Hắc hắc, cơm chiều chỉ là mì trứng thôi... Không có gì khác cả, thực ngượng ngùng a!”

Tiểu Vi đứng nơi cửa phòng bếp tò mò nhìn vào, thấy cậu thanh niên kia đứng nhìn Thích Thiếu Thương, đáy mắt toát lên bốn chữ ‘bất khả tư nghị’.

Cậu ta mở cửa tủ lạnh, lục tìm trong chốc lát, từ trong tủ tưởng chừng như trống trơn lại lôi ra được một hộp đậu, một bó cải bẹ, còn có vài cây hành lá, cuối cùng còn lấy ra được một bó củ cải.

(Nguyệt:.... giống đào kho bầu quá....=.=)

Đem rau cải hảo hảo rửa sạch, cắt miếng củ cải. Cậu nấu nồi nước lên, cho củ cải và cải xanh vào, nêm nếm gia vị, lại cho mì vào tiếp tục nấu, nước sôi lên mới thả vào một ít hành lá.

(Nguyệt:.... đựng tới mấy màn nấu nướng này là ta mún bỏ chạy, cho dù chỉ là 1 tô mì =((=(....)

Tiểu Vi lúc này đã đứng ở bàn ăn hết to:

“Thơm quá a!!!”

Đứng nơi cửa nhà bếp, Thích Thiếu Thương cùng Tiểu Vi không ngừng nuốt nước miếng, không những thơm, món ăn cậu làm ra còn có đủ màu sắc đỏ vàng xanh kích thích thị giác, làm Thích Thiếu Thương cảm thấy trông mắt hấn đều đã muốn dính chặt vào nồi mì trên bếp, mãi không dời đi.

Nhưng Tiểu Vi dưới sự đốc thúc của cậu thanh niên kia, vẫn ngoan ngoãn đi rửa sạch tay, mà Thích Thiếu Thương ngay sau đó cũng nổi bước làm theo.

Ngồi xuống bàn ăn, hai người quả thực vui đầu ăn không ngừng... đã lâu không được ăn cơm ở nhà như vậy a, đã vậy hương vị lại còn hảo ngon miệng....

Sợi mì nấu vừa ăn, mà nước mì cũng nồng đậm hương vị. Còn thoang thoảng mùi thơm, ngay cả món mì trứng bình thường thế này cũng trở thành mỹ vị nhân gian a.

Thích Thiếu Thương bắt đầu phi thường cảm kích quyết định đã cứu con tiểu hồ ly kia.

(Nguyệt: h ảnh hoàn toàn tin rồi kia O.O)

Ăn uống mỹ mãn, Tiểu Vi chạy đến phòng khách xem tivi. Thích Thiếu Thương nhìn cậu thanh niên trong chốc lát, cũng đành nhận mệnh đứng lên:

“Tôi đi rửa bát vậy.”

Không nghĩ cậu ta vẫn không phải tay mặc kệ hần, chỉ yên lặng dọn dẹp bàn ăn sạch sẽ, còn cùng hần vào phòng bếp giúp hần rửa bát.

Thích Thiếu Thương đứng một bên đem chén bát đặt lên kệ, một bên len lén trộm nhìn người bên cạnh, trong lòng thầm nghĩ: ‘nếu cậu ấy có thể nói chuyện thì thật tốt a.’

Nghĩ đến đây, hần liền quay sang hỏi:

“Cái kia.... Cậu... không thể nói chuyện sao?”

Cậu ta lau khô tay, đi đến ngồi xuống bàn trong phòng khách, cầm lấy bút viết viết xuống ba chữ ‘Cố Tích Triều’, lại đưa mảnh giấy sang cho Thích Thiếu Thương.

“Tên của ta.”

Thích Thiếu Thương lúc này đang dọn dẹp phòng khách, trong đầu không ngừng nghĩ về việc vừa xảy ra lúc này.

Cậu ấy có thể nói chuyện, thật là tốt a!

Cậu ấy cư nhiên còn có cái tên hay như vậy....

Cố Tích Triều, Cố Tích Triều....

Cậu ấy khi nói chuyện, thanh âm lại còn rất êm tai nữa, âm sắc cứ như tấu ra từ nhạc cụ ngân vang, phi thường dễ nghe nha....

Cậu ấy còn có thể viết chữ nữa, tuy vẫn là chữ viết dạng phồn thể.... A, đúng rồi, có lẽ bởi vì cậu ấy là hồ ly biến hình mà, nên chữ cậu viết ra vẫn mang nét cổ phong, không lạ....

Mà chữ cậu ấy viết ra lại còn đẹp như thế nữa....

(Nguyệt:.. ày, cái đoạn này có thể gọi là bị bắt mắt hồn rồi đi =))...)

Thích Thiếu Thương cư nhiên không biết, trên mặt hắn đang triển lộ một nụ cười phi thường háo sắc mà nhìn người kia.

(Nguyệt: đó, thấy chưa =))=))=)))))).....)

Buổi tối, sau khi đưa Tiểu Vi lên giường ngủ, bé con còn chớp chớp đôi mắt to đen láy mà nói với hắn:

“Bánh bao thúc thúc, tiểu Vi Vi phát hiện hồ ly không chỉ đẹp, mà còn rất tốt nga!”

Thích Thiếu Thương nghe câu này, thiếu chút nữa đã té đập đầu vào giường thượng.

“Thật mà!!! Tiểu Vi Vi cảm thấy anh ấy còn đẹp hơn bất nhiều dì khác mà, đẹp như mama vậy đó.... A, không, hai người xinh đẹp có chút không giống nhau, nhưng đều là rất xinh đẹp nha!”

Thích Thiếu Thương đứng một bên cười cười, nhìn bé con bàn luận về vấn đề triết lý nhân sinh liên quan đến sự ‘xinh đẹp’, cư nhiên một bên lại phát hiện.... cũng rất có đạo lý đi!!!

“Tiểu Vi, không được gọi anh ấy là hồ ly nữa, rất không lễ phép đó. Anh ấy có tên mà, gọi là ‘Cố Tích Triều’, về sau phải gọi là Cố thúc thúc, có nghe không!”

Hắn dẫn dò Tiểu Vi.

“Ân, tên thật dễ nghe nha! Bất quá, tiểu Vi Vi không gọi là Cố thúc thúc đâu, sẽ gọi là mỹ nhân thúc thúc....”

Thích Thiếu Thương lại muốn ngã quỵ lần thứ hai...

Chỉ là, Tiểu Vi đã chìm vào mộng đẹp ngọt ngào, cũng không nhìn thấy trên mặt bánh bao thúc thúc của bé con lúc này đang hiện ra một loại biểu tình thực kỳ quái.

Từ nay về sau, hai đại nam nhân cùng một cô bé nhỏ (hoặc một đại nam nhân thôi, một cô bé, còn có một tiểu hồ ly nữa?) bắt đầu một cuộc sống nhìn qua có vẻ quý dị, nhưng lại phi thường ầm ập.

Ban ngày, hần cùng Tiểu Vi một người đi làm, một người đi nhà trẻ, Cố Tích Triều ở nhà.

Bởi vì nhà trẻ phải ở lại suốt ngày, cho nên bữa trưa chỉ có hai người bọn họ cùng ăn,

Chiều đến, có khi Thích Thiệu thương đến công ty, lại đôi khi ở lại nhà.

Buổi tối, Cố Tích Triều chuẩn bị cơm, Thích thiệu Thương đi đón Tiểu Vi về, trên đường trở về, hai người đều là một bộ dạng chảy nước miếng mà đi thật nhanh.

Cố Tích Triều cư nhiên lại là một người toàn năng a.

Không nói đến thức ăn thật ngon cậu làm, có thể khiến Tiểu Vi khen ngợi không thôi, còn có mái tóc của bé con đều là một mình cậu chải.

Mỗi ngày, sau khi ăn điểm tâm, cậu đều kiên nhẫn chải tóc cho Tiểu Vi, cho dù ngày đầu tiên có chút không thuần thục, nhưng so với bình thường Thích Thiệu Thương làm cũng là tốt hơn nhiều... dần về sau đã biến thành Tiểu Vi tự động chạy đến trước gương, ngóng chờ mỹ nhân thức thức tới thất cho mình một mái tóc thật xinh đẹp.

Mà việc dọn dẹp nhà cửa lại càng phi thường nghiêm túc. Nhìn Cố Tích Triều quét dọn như thế, Thích Thiệu thương mới phát hiện trước đây hần đã qua loa như thế nào... còn mặc nhiên cho rằng một nam nhân độc thân như mình, làm việc nhà như thế này cũng xem là thực sạch sẽ rồi.

Cứ như vậy, trong nhà dần đẹp hần lên, mà việc nhà cũng tăng thêm không ít. Chính là chỉ cần vừa thấy Cố Tích Triều cầm lấy chổi trong tay, Thích Thiệu Thương liền lập tức nhảy dựng lên đi tìm giẻ lau.

Tuy là có điểm mệt, nhưng cùng cậu ấy làm việc thế này, cảm giác phi thường tốt a.

Hơn nữa, Thích Thiệu thương trước đây cũng không hề phát hiện mình nguyên lai lại thích đứng trong bếp đến như vậy. Thời điểm Cố Tích Triều nấu cơm, hần cũng theo sát bên người, giúp cậu rửa đồ vật này nọ..., làm đúng tiêu chuẩn của một phụ tá.

Tiểu Vi đôi khi cũng muốn xuống bếp giúp đỡ, kết quả đều bị Thích Thiệu Thương khuyên quay trở lại phòng khách xem tivi.

(Nguyệt: ầy... sao ko cho pé giúp???? =)))=)))...)

Cố Tích Triều quả thật là phi thường xinh đẹp a.

Thoáng nhìn qua đã có nét suât khí tuần mĩ, nhìn kỹ lại còn có khí chất đoan chính thanh nhã, đôi khi cậu phiêu mi liếc qua còn lộ nét quyến rũ.... không phải quyến rũ yêu mị, mà là một loại phong tình ẩn ẩn hoặc nhân.

Hơn nữa, giơ tay nhắc chân đều mang theo một cỗ khí chất tao nhã.

Thích Thiếu Thương thầm đánh giá, nói không chừng cậu không chỉ đơn giản là hồ ly đầu, mà là hồ tiên a....

Nhìn cậu ta hiện tại cầm dao bếp thái thịt như thế kia, bộ dáng cư nhiên vẫn thập phần thanh nhã thông dong.

Tiếc nuối duy nhất của Thích Thiếu Thương chính là Cố Tích Triều vẫn quá ít khi nói chuyện. Hơn nữa, đôi khi cậu khinh nhu cau mày, tựa muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng vẫn không xuất ngôn.

....

Có một ngày giữa trưa, đang ngồi ở bàn cơm, Cố Tích Triều lại có biểu hiện muốn nói lại thôi như thế, làm Thích Thiếu Thương rốt cuộc nhịn không được mà hỏi:

“Cậu có phải muốn nói gì với tôi không?”

Cố Tích Triều nhìn hẩn, miệng hơi khép mở, ánh mắt có chút mờ mịt, bộ dáng tựa như đang cố gắng hồi tưởng điều gì.

Không biết tại sao, Thích Thiếu Thương đột nhiên nghĩ tới... rất muốn hôn nhẹ lên đôi môi mềm mại của cậu ấy a!

Lập tức hẩn đã bị ý tưởng này của chính mình kinh hách, nhanh cúi đầu xuống tiếp tục ăn cơm.

Hai ngày trước, khi trên đường đến trường, Tiểu Vi còn thực tiếc nuối mà nói:

“Mỹ nhân thúc thúc nếu là nữ thì tốt rồi, vừa hảo có thể làm người yêu của thúc thúc nha....”

Hẩn nghe thấy câu này, sợ tới mức thiếu chút nữa đã lạc tay lái tông vào lề đường.

Kỳ thật, cuộc sống nếu có một người yêu tốt như vậy, chắc sẽ hảo phong phú lên rất nhiều....

Chính là, làm người yêu sao.....

Thích thiếu thương liếc mắt nhìn Cố Tích Triều, lại phát hiện cậu lúc này đang dùng một bàn tay đè chặt nơi thái dương, thần tình phi thường thống khổ.

—— hoàn đệ tam ——

4. Chương 4

Thích Thiếu Thương bị dọa sợ đến nhảy dựng:

“Làm sao vậy? Có phải đau đầu không?”

Hắn chạy nhanh đến đỡ cậu ta ngồi xuống.

Sắc mặt Cố Tích Triều đã chuyển trắng bệch, vàng trán thấm đượm mồ hôi. Thích Thiếu Thương nhanh đi vào phòng bếp mang ra một mảnh khăn mặt ẩm, thay cậu nhẹ nhàng lau rửa. Dần dần, bờ môi cậu cũng mất đi huyết sắc.

Thích Thiếu Thương lục tìm một hộp dầu nóng trong tủ thuốc, đặt cậu nằm xuống sofa, đầu gối lên chân mình, sau đó cho một ít dầu ra lòng bàn tay, chầm chậm nhu nhu bên thái dương cố Tích Triều.

Do bản khoản thân phận của Cố Tích Triều, nên hắn cũng không dám tùy tiện đưa cậu đến bệnh viện.

Nhớ những lần trước cảm mạo đau đầu, mẹ hắn cũng là dùng cách này mà trị khỏi, hy vọng lần này cũng có tác dụng đi.

Cả giờ đồng hồ không ngừng động tác, sắc mặt Cố Tích Triều bắt đầu lộ ra chút hồng nhuận, cũng không còn mồ hôi lạnh nữa. Chỉ là.... cậu cứ như vậy mà ngủ thiếp đi.

Lúc này, Thích Thiếu Thương mới cảm thấy chân tay mình đã bắt đầu biến hóa tê dại, hắn hoạt động cổ tay một chút, sau đó nhẹ nâng đầu Cố Tích Triều dậy để thay đổi tư thế.

Kết quả, không nghĩ người nọ lại nhú mi khó chịu, nghiêng người xoay về hướng Thích Thiếu Thương, một cánh tay vòng qua ôm lấy thắt lưng hắn, tiếp tục ngủ.

Trong nhất thời, Thích Thiếu Thương có cảm giác cơ thể mình, ngay cả đến từng đốt ngón tay đều cứng ngắc.

Các bộ phận cùng Cố Tích Triều tiếp xúc, dù cách một tầng y phục cũng dấy lên nhiệt hỏa. Hơn nữa phần eo bị cậu ta chế trụ... xúc cảm như thế nào mềm mại đến như vậy...

Là muốn đem hần bức đến điên hay sao a!

Nhưng địa phương tối nóng cháy chính là bụng.... hơi thở của Cố Tích Triều từng đợt từng đợt phả vào. Trong cơ thể hần lúc này như có một cỗ nhiệt hỏa, thuận theo tiết tấu hô hấp nhịp nhàng của người kia, từng chút từng chút đi đến đỉnh điểm, lại từng chút một thoái lui.

Thích Thiếu Thương lẳng lẳng nhìn người đang ngủ say kia, vành tai cùng cảnh tử trắng nõn tuyệt đẹp.

Hần tuyệt vọng phát hiện, bản thân ... cư nhiên có phản ứng.

Hần cắn răng chậm rãi gỡ tay Cố Tích Triều ra, đem thân thể chính mình ly khai. Nhẹ đặt đầu cậu ta xuống sofa, đi đến phòng ngủ mang ra một tấm chăn đắp lên người cậu.

Ngay sau đó, hần khẩn cấp vọt tới phòng tắm, đem nước lạnh từng trận từng trận xối xuống người.

(Nguyệt: =))=))=)))))).....anh thật là pệh)

Thích Thiếu Thương có thể nào cũng không nghĩ đến, hần cư nhiên lại đối với một người nam nhân- mà còn có thể là một con hồ ly- nổi lên loại ý niệm này.

Khi kề bên người kia, hần đã cực lực khống chế bản thân mình không được chạm vào làn da trơn bóng cùng mái tóc xoắn dày của cậu.

Thậm chí giờ phút này, đứng dưới vòi nước lạnh, trong đầu hần vẫn tràn ngập hình ảnh cảnh tử tinh tế, xúc cảm làn da, cùng đôi tay cậu ta lúc ôm lấy thắt lưng mình.

Một quyền nện lên vách tường lát gạch men trong phòng tắm....

Hần thật sự là bất trị rồi a!!!!

.....

Thời điểm Cố Tích Triều thức dậy đã là xế chiều.

Thích Thiếu Thương đang đi ra khỏi phòng bếp, thấy cậu đã ngồi dậy, liền rót cho cậu một ly nước ấm:

“Đầu có còn đau không?”

“Không đau!”

Cố Tích Triều chậm rãi uống nước, mắt vẫn thoáng chút mê man.

“Tôi phải đi đón Tiểu Vi về. Tôi vừa nấu chút cháo a, nếu cậu đói thì ăn trước. Thức ăn bữa trưa vẫn còn, tôi đã cho vào lò vi sóng hâm nóng lại rồi, nên cậu không phải lo.... Tôi đi a!”

Thích Thiếu Thương lúc này nói chuyện vẫn không dám nhìn thẳng vào Cố Tích Triều, vội vàng nói xong liền đứng dậy, muốn lập tức đi.

“Tôi...”

Thích Thiếu Thương dừng cước bộ, quay đầu nhìn lại.

Cố Tích Triều vẻ mặt do dự, cuối cùng tràn đầy quyết tâm nói:

“Tôi hình như đã quên tất cả sự tình trước kia rồi, càng không nói ra được gì, cho nên mới không thường hay nói chuyện.”

Cậu ngừng lời một chút:

“Mà mỗi khi nghĩ muốn nhớ lại cố sự, đầu liền thực đau....”

“Hiện tại đã nhớ được gì chưa?”

Cố Tích Triều lắc đầu.

.....

Tiểu Vi ngồi trên xe thao thao bất tuyệt về những sự tình xảy ra ở nhà trẻ hôm nay, Thích Thiếu Thương mãi nghĩ về việc mất trí nhớ của Cố Tích Triều, thẳng đến khi Tiểu Vi bắt mãi chu môi:

“Thích thúc thúc, rốt cuộc thúc có nghe tiểu Vi Vi nói không vậy?”

“A? Tiểu Vi, hôm nay Cố thúc thúc không khỏe, chúng ta khi về nhà yên tĩnh một chút nha, đừng quấy rầy thúc ấy nghỉ ngơi!”

Tiểu Vi vẽ mặt khấn trương:

“Bệnh sao? Có phải vừa biến thân không thích ứng, nên mới sinh bệnh không?”

Lời nói này của Tiểu Vi đã nhắc nhở Thích Thiếu Thương không ít. Chẳng lẽ sau khi hồ ly biến thành người, trí nhớ sẽ mất đi sao?

Từ ngày Cố Tích Triều đến đây, hắn cũng chưa bao giờ hảo hảo hỏi thăm cậu ta chuyện gì. Xem ra hôm nào đó cậu khôi phục hoàn toàn rồi, liền phải tìm hiểu rõ ràng vậy.

May mắn, bệnh đau đầu này cũng không gây ra chút di chứng gì đáng lo. Sáng hôm sau, Cố Tích Triều vẫn theo thói quen như trước, dậy thật sớm làm điểm tâm.

Mà Thích thiếu Thương cũng rời giường, nhìn Cố Tích Triều bộ dạng thoải mái vô sự, hắn mới tạm yên tâm.

Hôm nay Thích Thiếu Thương không đến công ty, sau khi đưa Tiểu Vi đến trường, liền lái xe thẳng về nhà.

Cố Tích Triều đang đọc sách ở phòng khách, thấy hắn về sớm như vậy cũng có chút kinh ngạc.

Thích Thiếu Thương kéo cậu ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề:

“Cậu còn nhớ rõ được việc gì không?”

Cố Tích Triều ngây người, không chút phản ứng:

“Nhớ rõ chuyện gì?”

“Chính là, hiện tại trí nhớ cậu nhớ được việc gì?”

Cố Tích Triều lẳng lẳng nhìn Thích Thiếu Thương:

“Anh rốt cuộc là muốn biết cái gì?”

Thích Thiếu Thương thực không nghĩ tới, tâm cậu vẫn còn phòng bị hắn đến như vậy. Trầm mặc một lát, Thích Thiếu Thương mới chậm rãi mở miệng:

“Tôi chỉ là muốn biết vì sao cậu lại bị đau đầu thôi mà! Không biết có phương pháp nào trị khỏi hay không?”

Tôi thật không muốn lại thấy cậu phải thống khổ như vậy.”

Cố Tích Triều nhìn hẩn chốc lát, sau đó nhắm mắt lại:

“Tôi chỉ nhớ rõ mình tỉnh lại trên núi, bên cạnh là mảnh khăn tay kia mà thôi. Trên mặt khăn tay có ghi địa chỉ, nên tôi mới tìm đến đây.”

“Trên núi? Có phải là nơi có một mảnh rừng trúc không?”

Thích Thiếu Thương hỏi.

“Anh làm sao biết được?”

Cố Tích Triều hốt hoảng mở to mắt.

Xem ra cậu ta thật sự là con tiểu thanh hồ kia rồi!

Thích Thiếu Thương trong lòng lúc này không rõ là loại cảm giác gì, đối với kết luận này cũng không chút khiếp sợ, chỉ thực đau lòng mà thôi. Vì lúc ấy chân cậu ta bị thương, lại còn phải đi xa như vậy mới tìm tới được nơi này.... Đã vậy mình còn thiếu chút nữa đã bỏ mặc cậu ngoài cửa.

“Tôi.... tôi cũng từng đến nơi đó rồi, là đoán mò thôi mà.”

Hẩn đành tìm cách giải thích qua loa.

Xem ra cậu ta khi biến thân đều đã quên tất cả sự tình trước kia rồi.

Nhưng bệnh đau đầu kia rốt cuộc vẫn không rõ nguyên do. Nếu thật sự như lời Tiểu Vi nói, đau là do cậu chưa kịp thích ứng với thân phận mới, thì đành vô phương rồi.

Còn có, thời điểm cậu vừa tới đây, trên đùi còn có vết máu bầm.

“Sau khi tỉnh lại, có phải cậu từng bị tấn công không?”

Cố Tích Triều lắc đầu:

“Tôi cũng chẳng biết nơi nào khác, chỉ có thể trực tiếp đến đây mà thôi... Vết thương trên đùi cũng không biết vì đâu mà có.”

Vậy chắc là bị thương trước khi biến thân rồi?

Thích Thiếu Thương quyết định không đem việc Cổ Tích Triều là hồ ly biến thân nói cho cậu nghe.

Một là vì Cổ Tích Triều đến lúc này đối với hắn vẫn có điểm không mấy tin tưởng.

Còn một nguyên nhân nữa, hắn không biết sau khi cậu ta biết thân phận bản thân rồi sẽ phản ứng thế nào, nhìn bộ dáng mỗi khi cậu nghĩ về quá khứ lại đau đớn đến như vậy, Thích Thiếu Thương vẫn là có điểm không đành lòng.

Chuyện này xem như cho qua vậy.

Cũng thực may mắn, bệnh đau đầu của Cổ Tích Triều không thường phát tác, hơn nữa liền nhanh lập tức khỏe lại. Mà dạo gần đây, cậu ta cũng vui vẻ nói chuyện với hắn nhiều hơn.

Có một lần, Tiểu Vi ném qua món cá nướng Cổ Tích Triều làm, ngọt ngào nói với cậu:

“Mỹ nhân thúc thúc, ăn ngon thật nha! Tiểu Vi Vi muốn được ăn thức ăn thúc thúc nấu mãi thôi!”

“Được a, thúc thúc về sau sẽ nấu cho Tiểu Vi ăn mãi.”

Cổ Tích Triều phi thường thích bé con này. Có khi có món ngon cũng để dành chờ đến giờ cơm tối, đợi Tiểu Vi về ăn mới nấu, làm Thích Thiếu Thương ghen tị không thôi.

Hơn nữa, cậu đối với việc Tiểu Vi gọi mình là ‘mỹ nhân thúc thúc’ cũng không hề để tâm... chỉ là lần đầu nghe bé con gọi Thích Thiếu Thương là ‘bánh bao thúc thúc’, cậu đã nhin không được mà bật cười, thiếu chút nữa làm bát canh vừa bưng ra đánh đổ mất.

“Mỹ nhân thúc thúc, thúc thật tốt nha! Thúc làm người yêu của Thích thúc thúc có được không? Như vậy, về sau tiểu Vi Vi sẽ không phải lo lắng nữa, chỉ sợ không được ăn thức ăn của thúc thúc nấu!”

(Nguyệt: pé giỏi:”D)

5. Chương 5

Thích Thiếu Thương đột nhiên từ ghế ngồi nhảy dựng dậy, thần tình đỏ bừng đi thẳng xuống phòng bếp, lớn tiếng ho khan. Cổ Tích Triều cùng Tiểu Vi liền chạy theo vào.

“Không có việc gì, không có việc gì. Là ăn nhanh quá, bị nghẹn thôi.”

Khó khăm lắm mới trấn tĩnh được, Thích Thiếu Thương tiếp nhận một ly nước từ tay Cố Tích Triều, hướng về mặt đầy vẻ thắc mắc của cậu khoát tay.

Sau đó lại nói với Tiểu Vi:

“Cố thúc thúc là nam đó, làm sao làm người yêu của Thích thúc thúc được? Tiểu Vi không được nói lung tung nha.”

Cả khuôn mặt hần lúc này, nguyên bản vẫn còn đỏ hồng.

(Nguyệt: vâng, vẻ mặt anh đã thành công bán đứng lời a nói rồi =3=)

Tiểu Vi thực ỷ khuất:

“Tiểu Vi Vi chỉ là muốn giúp thúc thúc tìm người yêu...”

Hốc mắt bé con đã bắt đầu ngân ngấn lệ quang:

“Tiểu Vi Vi muốn cùng hai người ở chung một chỗ...”

Thích Thiếu Thương hoảng sợ, lập tức an ủi:

“Hảo hảo, chúng ta vẫn ở cùng nhau mà. Tiểu Vi ngoan, thúc thúc nói sai rồi, thực xin lỗi!”

Không phải chuyện đùa đâu a, tiểu nha đầu này nói khóc liền sẽ khóc đó, kỷ lục cao nhất là hơn nửa giờ đồng hồ nước mắt không ngừng rơi. Bộ dáng bé con lê hoa đái vũ như thế, làm người ta phải ngoan ngoãn đầu hàng.

Không ngờ Tiểu Vi vẫn không thuận theo, xoay sang nhìn Cố Tích Triều, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống:

“Ô... mỹ nhân thúc thúc.... Thúc thúc không được bỏ rơi chúng ta..... ô.....”

Cố Tích Triều chưa từng gặp qua chiêu thức này của Tiểu Vi, đã hoàn toàn không biết nên làm thế nào, lúc này liền đến ôm lấy bé con:

“Thức thức không đi, Tiểu Vi không được khóc a!”

Nam nhân quả thực không có khả năng dỗ dành tiểu hài tử. Lúc này cậu ta nhắc tới ‘đi’, càng như đổ thêm dầu vào lửa, Tiểu Vi càng khóc lớn hơn.

(Nguyệt: uhm uhm, cố lên pé cứng, tương lai hai ng này tùy thuộc vào pé hết đó!!!)

Kỳ thật trận khóc này ba phần ủy khuất, ba phần thương tâm, còn lại đều là vì nhớ cha mẹ mà thôi, chính là một bé con đang làm nũng.

Bất quá, hai nam nhân như Thích Thiều Thương cùng Cố Tích Triều làm sao hiểu được tâm tư nàng? Hai người hoàn toàn không biết nên làm sao thì tốt, mà ôn ngôn nhuyển ngữ an ủi cư nhiên lại làm bé khóc càng thương tâm hơn.

Nhìn Tiểu Vi lúc này nghẹn ngào nấc lên, đôi mắt đỏ hồng như mắt thỏ con, Thích Thiều Thương đã bắt đầu thực hối hận, lúc này vì cái gì không nhận lời cho nàng vui.

Cuối cùng, coi như thần trí cùng kinh nghiệm hần là phong phú, liền nói ra một câu không nghĩ tới hậu quả:

“Bánh bao thức thức cùng mỹ nhân thức thức vĩnh viễn không rời xa nhau đâu mà, cùng Tiểu Vi mãi ở chung một chỗ, có được không?”

Nghe đến đây, bé con mới chậm rãi ngừng nước mắt, cánh tay bé nhỏ níu cổ ôm lấy Cố Tích Triều, tay còn lại nắm chặt ngón trỏ của Thích Thiều Thương.

Thích Thiều Thương đứng sau lưng Cố Tích Triều, ngón tay bị Tiểu Vi nắm chặt không buông. Cố Tích Triều cao xấp xỉ hần, nhìn thẳng có thể thấy mái tóc xoăn đen láy của cậu, cùng một mảng gáy tuyết trắng xinh đẹp.

Không khí lúc này như đang lan tỏa một hương hoa mai mát lạnh đạm nhiên.

Thích Thiều Thương đột nhiên cảm thấy, câu vừa rồi nói ra, kỳ thật nếu có thể trở thành sự thật thì cũng rất tốt nha.

.....

Tiểu Vi khóc đã mệt, cuối cùng cũng ngủ thiếp đi. Hai người nhẹ nhàng đem bé đặt xuống giường, đắp chăn cho nàng liền rời khỏi phòng.

Đứng trầm mặc trong phòng khách một lát, Thích Thiếu Thương quay đầu nhìn sang Cố Tích Triều:

“Thực xin lỗi, Tiểu Vi tuổi còn nhỏ, cậu đừng giận. Cậu vừa rồi tôi nói, tôi sẽ giải thích với cậu a.”

Cố Tích Triều thoáng sửng sốt một chút, mới lắc đầu nói:

“Không quan hệ, anh cũng vì đỡ nàng nên mới nói vậy. Hơn nữa tôi làm sao giận Tiểu Vi được!”

(Nguyệt: bb ah, tỉnh mộng đi, bộ nghĩ a nói zậy ngta tưởng thật sao =3= nếu vậy còn cần cầu hôn làm gì =)))

Lời này nói ra làm Thích Thiếu Thương có chút buồn bực, nhưng hắn cũng không biết mình đang buồn bực cái gì. Cố Tích Triều nói như vậy cũng là thực bình thường thôi, nhưng chẳng hiểu sao hắn lại có một loại cảm giác rầu rĩ, bỏ qua không được.

.....

Thích Thiếu Thương phát hiện hắn càng lúc càng thích ở bên người Cố Tích Triều. Hắn hiện tại công việc đều làm ở nhà, không đến công ty nữa, đại bộ phận ra ngoài đều chỉ là đến nhà trẻ của Tiểu Vi.

Thời gian Cố Tích Triều đọc sách hoặc ngủ trưa, hắn sẽ ở phòng mình làm việc. Nhưng đến lúc cậu thức dậy đi ra ngoài hoặc xuống bếp, hắn liền sẽ vui vẻ đi theo tựa như con đại cẩu nghe thấy mùi thịt thơm phức, chỉ còn thiếu không vẫy đuôi nữa thôi.

(Nguyệt: so sánh hay nhỉ =.=)

Bất quá, Thích Thiếu Thương đi theo thế này cũng rất hữu dụng. Như lúc đi siêu thị, hắn sẽ lái xe đưa cậu đi, vào siêu thị thì đẩy xe cho cậu, vừa đi vừa vui vẻ nói chuyện.

“Tích Triều, có nhớ lần đầu cậu đến siêu thị không, ngay cả rau quả loại gì cũng đều không nhận thức hết được....”

Lúc đang ở quầy rau quả chọn thức ăn cho bữa trưa, Thích Thiếu Thương đột nhiên cười nói.

Cố Tích Triều bày ra một vẻ mặt ‘không có thời gian bồi anh’ mà nhìn hắn:

“Hiện không biết ai mới là không nhận thức. Tôi nhớ lần trước có người còn lầm bồng cái thành súp lơ mà.”

Thích Thiếu Thương còn thực lòng cười:

“Dù sao, cậu làm thì đều ăn ngon như nhau.”

“Màu sắc một xanh một trắng, mà hương vị ăn vào cũng không giống nhau... thức ăn tôi nấu sao có thể không phân biệt hương vị như vậy được.”

Đôi khi, Cố Tích Triều chính là phi thường đáng yêu, như lúc này, cậu ta là đang lo lắng tài nấu ăn của mình không tốt.

“Chẳng lẽ lần đó cậu nấu, không làm đúng theo công thức?”

Cố Tích Triều thoáng nhú mi:

“Lần sau có lẽ nên nấu sớm hơn một chút, có nhiều thời gian hơn mới tốt....”

...

Lại nữa rồi!

Trong lòng Thích Thiếu Thương lúc này rên rỉ một tiếng.

Từ lần trước đối với Cố Tích Triều dâng lên loại ý niệm này, hắn đã dùng nước lạnh mạnh mẽ áp chế. Từ đó, hắn bắt đầu phát hiện, người này cho dù có làm hành động cùng tư thế nào, đối hắn mà nói đều là vụn vặt hấp dẫn, cũng như lúc này cậu thoáng mân mê làn môi nói thầm như vậy....

Thích Thiếu Thương vội vàng xoay người đi, từ mũi như có một dòng nhiệt khí chực chờ chảy xuống.

Thực không có tiền đồ aaaaa!!!!!!

Nếu trước mặt công chúng thiên hạ, vì một người nam nhân mà chảy máu mũi thế này, thì tôn nghiêm của Thích Thiếu Thương hắn còn biết để đi đâu....

“Thích Thiếu Thương, Tiểu Vi thích ăn chocolate, đúng không? Bán ở nơi nào?”

Thích Thiếu Thương quay lại, giúp cậu đẩy xe đến quầy bán bánh kẹo, mắt vẫn cúi nhìn xuống chân.

Quầy bánh kẹo trong không khí tỏa ra hương chocolate ngọt ngào. Cố Tích Triều nhìn những bao bì đóng gói đủ hình dáng màu sắc, bỗng mở miệng hỏi:

“Chocolate có vị gì?”

“Ngọt ngào a, còn có chút đắng... Ân, ăn ngon lắm!”

Đúng rồi, Cố Tích Triều chưa có nếm qua chocolate.

Ngoài số kẹo mua cho Tiểu Vi, Thích Thiều Thương lại cầm một thanh chocolate sữa bỏ vào xe đẩy:

“Trở về nếm thử sẽ biết.”

Cố Tích Triều nguyên bản rất không thích đồ ngọt, nhưng lại đặc biệt có hảo cảm với chocolate này. Cậu cùng Tiểu Vi một lớn một nhỏ ngồi trên sofa trong phòng khách, tay cầm thanh chocolate, biểu tình thập phần hưởng thụ.

“Anh không ăn sao?”

Cố Tích Triều nhìn Thích Thiều Thương đang đứng xem cậu cùng Tiểu Vi, thần sắc tươi cười vui vẻ.

Thích Thiều Thương vốn định lắc đầu, không biết thế nào lại nói khác đi:

“Được!”

Nghĩ sẽ được cùng Cố Tích Triều ăn cùng một gói chocolate thế này, không hiểu sao hắn có chút hưng phấn.

Không nghĩ Tiểu Vi lúc này lại thực quan tâm mà đưa qua một viên cho hắn:

“Bánh bao thúc thúc, ăn cái này đi, ngon lắm!”

Sau lại đưa một viên khác cho Cố Tích Triều:

“Mỳ nhân thúc thúc, thúc cũng ăn đi, viên này là có nhân hạt dẻ đó!”

Thích Thiều Thương một bên hưng hăng cắn viên chocolate tựa như đang muốn trút giận, một bên thần tình thắc mắc suy nghĩ: đây có phải cũng được tính là ăn cùng một gói hay không a?

(Nguyệt: .= bb, với con pé mà anh cũng tính toán zậy sao .=.)

Về sau, chỉ cần đi siêu thị, Thích Thiếu Thương liền nhớ mà kéo Cố Tích Triều đến quầy bán bánh kẹo. Cố Tích Triều thích nhất vẫn là chocolate sữa, cậu từng nói với Thích Thiếu Thương cảm giác ăn vào tốt lắm.

Ngày hôm sau, Cố Tích Triều phát hiện, tủ lạnh trong nhà có một ngăn kệ nhét đầy chocolate sữa.

(Nguyệt: dễ thương wa:”D)

—— hoàn đệ ngũ ——

6. Chương 6

Một ngày buổi chiều, Thích Thiếu Thương đang làm bản thảo thiết kế trên máy tính, đột nhiên màn hình hóa xanh, có một dòng chữ trắng bằng tiếng anh đang giương nanh múa vuốt nói với hắn ‘phát hiện một mệnh lệnh sẽ gây ảnh hưởng xấu, hệ thống của ngài sẽ bị đóng cửa!’

Nhất thời cả người Thích Thiếu Thương phát run. Lần trước cũng có lúc máy tính hắn bị trục trặc như thế này, cả nửa ngày trời mới sửa lại được. Lần này thời hạn nộp bản thảo còn không nhiều, chỉ sợ nếu mất tất cả, thì làm lại sẽ tốn rất nhiều thời gian.

Hắn bắt đầu gõ gõ bàn phím sửa lỗi. Không vào được hệ thống thao tác. Chỉ bằng kiến thức cơ bản về máy tính như Thích Thiếu Thương, căn bản hắn không có khả năng giải quyết vấn đề.

Hắn chạy đến phòng khách gọi điện đến công ty, nghĩ muốn tìm Lôi Quyển đến sửa lỗi giúp. Kết quả nghe đồng nghiệp báo lại, Lôi Quyển trùng hợp đã đi công tác rồi.

Thích Thiếu Thương lúc này, cảm giác như ngũ lôi oanh đỉnh.

Cố Tích Triều nhìn bộ dáng lòng như lửa đốt của hắn, mở miệng hỏi:

“Làm sao vậy?”

Thích Thiếu Thương lúc này chỉ hận không thể ôm cậu ta mà khóc, ủ rũ cúi đầu:

“Máy tính bị hư rồi, bản thảo thiết kế của tôi còn lưu ở trong, hiện tại không tìm được người giúp.”

Cố Tích Triều đi theo hắn vào phòng làm việc, tò mò nhìn vào bảng thông báo màu lam trên màn hình.

Nhìn chốc lát, cậu đứng bên bàn, ngón tay chậm rãi chạm vào, mân mê bàm phím... kể từ khi đến nhà Thích Thiếu Thương, đây là lần đầu tiên cậu chạm vào máy tính.

Thích Thiếu Thương nhận thấy Cố Tích Triều từ khi bước vào phòng chỉ lảng lảng nhìn màn hình, lúc này lại thần tình ngơ ngẩn nhìn vào vách tường đối diện, giống như đang suy tư một điều gì.

Thích Thiếu Thương nhìn bộ dáng thất thần này của cậu ta, không khỏi có chút khấn trương:

“Không phải nghĩ đến quá khứ nữa đó chứ? Đừng nghĩ nữa, sẽ lại đau đầu a!”

Tình cảnh kể tiếp lại làm Thích Thiếu Thương sửng sốt. Cố Tích Triều ngồi xuống bàn, cúi đầu trầm tư trong chốc lát, sau đó bắt đầu thao tác máy tính!

Loại hồ ly thời buổi bây giờ, ngay cả máy tính công nghệ cao mà cũng thông thạo sao?

Trước mắt Thích Thiếu Thương lúc này như xuất hiện một tình cảnh quỷ dị, hần như thấy một con tiểu hồ ly màu xanh đang ngồi trên bàn máy tính đánh chữ.

Chờ đến lúc hần lấy lại tinh thần, Cố Tích Triều đã an toàn khống chế được hệ thống. Tốc độ thao tác của cậu ta từ chậm đềm thực nhanh chóng thuần thục, bàn tay đánh chữ trên bàn phím như bay múa cực nhanh.

Thích Thiếu Thương tái một lần nữa lâm vào trạng thái như người mộng du. Hần căn bản không thể tin Cố Tích Triều cư nhiên thông thạo máy tính đến như vậy, thao tác thập phần nhanh nhẹn chính xác.

Cậu ấy học được cách dùng vi tính từ khi nào?

Cậu ta làm sao biết cách kiểm tra lỗi ở đâu, làm cách nào giải quyết?

Thời điểm máy tính khởi động thành công, Thích Thiếu Thương đã không còn biết phải kinh ngạc là như thế nào nữa.

Còn có việc gì Cố Tích Triều không biết làm chứ?

Xem ra, cậu ta còn có rất nhiều điều đáng ngạc nhiên a.

“Tôi đã giải quyết lỗi rồi, anh xem xem bản thảo có còn được lưu trong máy không?”

“... Cậu từ khi nào lại thông thạo máy tính như vậy?”

Thích Thiếu Thương càng quan tâm đến vấn đề này hơn cả bản thảo thiết kế.

“Tôi cũng không biết. Bất quá, khi nhìn vào màn hình này liền sẽ biết nên làm thế nào. Cũng có thể đã học được từ sớm đi!”

Hoặc bởi vì, cậu không phải nhân loại bình thường.

“Như thế nào? Anh không tin?”

Cố Tích Triều bị Thích Thiếu Thương nhìn chằm chằm như thế, cảm giác có chút tức tối.

“Không phải. Tôi là đang nghĩ, còn có gì mà cậu không biết làm nữa a.”

Cố Tích Triều vẽ mặt căng thẳng, xoay người bước đi, ném lại một câu nói hôm qua cậu vừa học được trên tivi:

“Nhân loại nếu không biết tưởng tượng, thế giới sẽ trở nên như thế nào!”

Thích Thiếu Thương sững sốt nửa ngày, đột nhiên bật cười vui vẻ.

Tiểu hồ ly này, cư nhiên đã học được hài hước a!

.....

Ngày hôm sau, thuận lợi giao bản thảo, Thích Thiếu Thương trên đường về nhà ghé ngang qua siêu thị, chọn mua chocolate sữa cho Cố Tích Triều. Những loại khác cũng mua mỗi thứ một ít, Tiểu Vi dạo gần đây có lẽ do bị mỹ nhân thúc thúc ảnh hưởng, cũng bắt đầu thích ăn chocolate sữa. Nhưng do lo ngại rằng của bé con không tốt, Thích Thiếu Thương cũng không cho Tiểu Vi ăn nhiều. Nên hiện tại, tên gọi mới Tiểu Vi đặt cho hần là ‘bánh bao thúc thúc keo kiệt’.

Vừa bước vào cửa nhà, đã thấy Cố Tích Triều đang đứng trong nhà bếp chuẩn bị nấu ăn. Thích Thiếu Thương cầm một phong chocolate tựa như đang hiến báu vật mà nói với cậu:

“Đến a, tôi vừa mới mua đây này, ăn trước một khối đi!”

Cố Tích Triều lặng im không nói, nhưng đáy mắt loàn loàn tiết lộ vui vẻ trong lòng.

Thích Thiếu Thương gần đây đã phát hiện ra, tuy Cố Tích Triều vẽ mặt không hề biểu lộ tình tự, nhưng nếu cẩn thận quan sát, hần đã có thể nhận ra biểu tình chân thật thể hiện rõ nội tâm hỉ nộ ái ố của cậu.

Tay Cố Tích Triều còn đang ướt, tuy lằng lằng nhìn thanh chocolate, nhưng lại nói:

“Như thế này không ăn được a!”

Thích Thiếu Thương cũng đã giúp cậu mở lớp giấy gói bên ngoài, đem một khối chocolate đưa đến bên miệng cậu.

Cố Tích Triều cuối cùng vẫn không can nổi mùi hương hấp dẫn kia, một ngụm cắn lấy khối chocolate trong tay Thích Thiếu Thương.

Cậu ta nhắm mắt hưởng thụ mỹ vị, đến lúc phát hiện Thích Thiếu Thương cư nhiên vẫn còn duy trì tư thế bất động như vậy mà đứng bên cạnh cậu.

“Anh làm sao vậy? Muốn ăn thì tự mình lấy một khối đi!”

(Nguyệt: uhm uhm, mn giỏi, đúng là ảnh mún ăn đó, nhưng ko dễ dàng mà ăn dc như vậy nên mới khổ =))=))))))

Cố Tích Triều không biết, Thích Thiếu Thương lúc này cả đầu óc đều tràn ngập tư tưởng bất lương.

Vừa rồi lúc cậu ăn khối chocolate trên tay Thích Thiếu Thương, môi có thoáng chạm phải tay hắn.

Lực chú ý của Cố Tích Triều đều đặt trên chocolate cả rồi, căn bản không có chú ý. Nhưng đối với Thích Thiếu Thương mà nói, đụng chạm cực nhỏ đến mức không có cảm giác thế này, thật sự không khác núi lửa phun trào là mấy. Hiện tại hắn chính là cả người nóng lên, ý nghĩ tràn ngập.

Thứ hiện tại hắn muốn ăn nhất, chính là đường cong duyên dáng thản nhiên ở khóe môi Cố Tích Triều a.

Thật sự là hạ lưu vô sỉ mà!

Thích Thiếu Thương dùng tất cả lý trí cuối cùng còn sót lại mà hung hăng mắng bản thân, cực lực chèn ép ý nghĩ đen tối vừa ẩn hiện trong đầu, chèn ép luôn cả ý niệm muốn nếm thử đôi môi mềm mại kia.

Cư nhiên, Cố Tích Triều lại còn mở miệng trêu đùa:

“Ai!! Nghĩ muốn ăn như vậy liền ăn đi, nhìn tôi cũng vô dụng. Xem, phần của tôi cũng đã ăn hết rồi.”

(Nguyệt:.... Mn thật là thấu tình đạt lý O.O)

Ngay sau đó, Thích Thiếu Thương đưa tay đến gần.

Cố Tích Triều nhất thời không kịp phản ứng gì, đã cảm giác bên miệng mình được một loại ôn nhu bao phủ.

“.....”

Không đợi Cố Tích Triều kịp nói gì, Thích Thiếu Thương ngậy ngốc nhìn ngón tay mình đang chạm vào khóe miệng cậu, nơi đó vươn một mảnh chocolate nhỏ, tiếp theo.... Hắn đem đầu ngón tay đến miệng mình, chậm chậm liếm lấy.

(Nguyệt: sax.... Sư phụ hôm nay bị gì rồi, mún đánh ảnh quá, hôn đi chứ, hôn đi, còn công phu nhẫn nhịn để chơi trò gián tiếp đó sao, hôn luôn đi chứ =3=)

Trong phòng bếp, một mảnh tĩnh lặng bao trùm.

Cố Tích Triều xoay người tiếp tục xào rau, mà Thích Thiếu Thương hôm nay phá lệ, đi ra phòng khách xem tivi, cũng không giúp cậu nấu ăn nữa.

(Nguyệt: 2 anh trong đây thật là trong sáng nha =))=))))))

Khuôn mặt của cả hai người lúc này đều đỏ hồng.

Bữa trưa hôm đó, thức ăn Cố Tích Triều nấu quên bỏ muối vào. Mà thực quỷ dị chính là, cả hai người không ai phát hiện ra. Đến bữa chiều Tiểu Vi ăn không được, cuối cùng lại phải vào nấu lại.

Thích Thiếu Thương hẳn có thể phát thệ với trời xanh a, hành động đột ngột hôm đó tuyệt đối không phải do lý trí hẳn không chế đầu.

(Nguyệt: a mất lý trí lâu rồi, còn thề với chả thốt cái giề....)

Thế nhưng, từ ngày phát sinh sự tình kia, lòng Thích Thiếu Thương cũng không ngừng suy nghĩ. Đến nay, cả lý trí lẫn tình cảm bản thân đều nói cho hắn biết, hắn thiên chân vụn vặt, chính là đã thích Cố Tích Triều.

Cảm giác quen thuộc lần đầu gặp mặt kia, không đơn giản chỉ là do hắn đã từng cứu cậu. Còn bởi vì, hắn nhận ra nguyên lai cậu chính là người hắn mộng tưởng cùng chờ đợi nhiều năm qua.

Cuộc sống hằng ngày chỉ là như thế đơn giản, sớm chiều tương giao, phi thường bình thản. Thế nhưng đây mới là tư vị cuộc sống hắn mong muốn, thư thái mà khoái hoạt.

Hiện tại, chỉ cần nghĩ đến Cố Tích Triều, tâm hần liền chuyển biến dịu dàng, chính là ôn nhu, chính là ngọt ngào; có điểm quen thuộc, nhưng cũng có điểm xa lạ. Tựa như loại cảm giác nhìn một đóa hoa đang dần khai nở, khoe ra tầng tầng váy áo rực rỡ; lại giống như một ly cà phê nóng hổi, tỏa ra hương khí ẩn ẩn mà ôn nhu lan tỏa khắp phòng.

Người cũng tốt, hồ cũng được, nam cũng thế, mà nữ cũng không sao, thích chính là thích mà thôi.....

Hơn nữa, còn là phi thường thích, thích đến hận bản thân không thể rời mắt khỏi cậu một phút giây nào, thích đến nỗi khi nhìn thấy cậu, lại cảm giác như đang nhìn vào một tương lai thập phần hạnh phúc.

Thế nhưng, Cố Tích Triều nghĩ thế nào?

Nên làm sao mở miệng nói với cậu được đây?

Cậu ta đối với mình, có loại cảm giác này hay không?

Hình như là có a, nhưng cũng có thể không phải.....

(Nguyệt: đoạn này thấy bánh bao dễ thương quá đi:”D)

Thích Thiếu Thương lặp đi lặp lại suy nghĩ này, lại không ngừng tưởng tượng đến thời điểm ở cùng Cố Tích Triều có bao nhiêu khoái hoạt cùng thanh bình.

Rất cuộc đêm đó, lần đầu tiên trong đời, hần mất ngủ.

———— hoàn đệ lục ————

7. Chương 7

Sáng hôm sau, Thích Thiếu Thương buồn bã ỉu xìu rời khỏi giường, phát hiện Cố Tích Triều cứ nhiên vẫn cúi đầu không nói một lời, ngay cả khi thắt bím tóc cho Tiểu Vi hay lúc ăn điểm tâm cũng thế. Trong lòng hần, lại càng thêm nôn nóng sợ hãi.

Sau khi đưa Tiểu Vi đến trường, lại ghé qua công ty trong chốc lát, không có việc gì làm, Thích Thiếu Thương ngồi tại bàn làm việc, tâm tư lơ đãng phương nào. Kết quả bị đồng nghiệp nhận định là hần đang ‘tự xuân’, chưa đến giờ tan ca giữa trưa đã bị mọi người đánh đuổi đi về, bảo hần về tìm gặp ‘ý trung nhân’ đi.

Ý trung nhân đúng là có, còn ‘tư xuân’.... Nói ra cũng xem như chuẩn xác.

Bất quá, điều mà đồng nghiệp hần không tưởng tượng đến, chính là ý trung nhân hại hần trần trọc bất an cầu không được kia, là một nam nhân, còn là một con tiểu hồ ly a.

Trên đường lái xe về nhà, miên man suy nghĩ, chốc lát lại ngây ngô cười, chốc lát lại trầm tư, lúc về đến nhà, lòng Thích Thiếu Thương đã tràn ngập bất an.

Thật cẩn thận mở cửa, cả nhà im ắng.

Cậu ta đi ra ngoài mua gì rồi sao?

Phút chốc có chút thoải mái, thế nhưng kế tiếp lại cảm thấy mất mát thật lớn.

Thích Thiếu Thương đứng giữa phòng khách không người, đi qua đi lại, nghĩ ngợi liền chạy đến phòng bếp nhìn xem, nhưng cũng không có ai.

Trong phòng không có Cố Tích Triều, không có cảm giác đây là nhà a.

Quên đi, đi ngủ vậy. Đêm hôm qua cơ hồ đều không chợp mắt được. Tuy tám phần cũng là ngủ không được, nhưng nằm trên giường, hảo hảo nhắm nghiền cũng tốt.

Thời điểm đi ngang qua phòng ngủ của Cố Tích Triều, cước bộ Thích Thiếu Thương đột nhiên dừng lại.

Cửa phòng đóng, cậu ta đang ở bên trong a.

Kỳ thật cũng không có gì kỳ lạ, Cố Tích Triều sau khi bọn họ đi ra ngoài rồi sẽ lại ngủ. Lúc trước nhìn tình cảnh thế này, Thích Thiếu Thương trong lòng luôn cười thầm: ‘tiểu động vật chính là rất thích ngủ a.’

Nhưng hiện tại, đứng trước cửa phòng, đầu óc tràn ngập tưởng tượng cảnh người kia đang an ổn nằm cuộn mình trong chăn, Thích Thiếu Thương cảm giác lòng mình dâng lên một trận ngứa ngáy khó hiểu.

Ân... liếc mắt một cái, chỉ liếc mắt một cái thôi liền sẽ đi ra ngay, không ảnh hưởng cậu ta nghỉ ngơi là được.

(Nguyệt: ờh, liếc 1 cái thôi nhah =.=)

Không nên, không nên a. Thừa dịp người ta đang ngủ mà đi vào nhìn lén thì rất không quân tử.

Chỉ lặng lẽ liếc mắt nhìn một cái chắc cũng không quan hệ, cứ nói.... Cứ nói là đi vào hỏi cậu ta có muốn uống nước hay không vậy.

Nghĩ đến đây, Thích Thiều Thương rốt cuộc hóa thân vi lang, kiên quyết cùng quyết đoán nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ của Cố Tích Triều.... cư nhiên cũng không nhìn ra cái cớ vừa rồi hẳn nghĩ trong đầu có bao nhiêu vô lý sứt mẻ.

(Nguyệt: ái tềnh che mờ lý trí đó 〰!)

Cố Tích Triều quả nhiên đang nghỉ ngơi trên giường.

Thích Thiều Thương vừa tiến vào, đã thấy khuôn mặt cậu lúc ngủ có bao nhiêu bình tĩnh cùng xinh đẹp. Trang trí màu lam nhạt, làm cả gian phòng ẩn ẩn một loại không khí phi thường thoải mái dễ chịu.

Ánh mặt trời lan tỏa sáng lạn ngoài cửa sổ, nhưng đại bộ phận đều bị rèm cửa ngăn trở, chỉ chiếu lên một ánh vàng mờ nhạt nơi khuôn mặt ôn nhuận nhu hòa của cậu, làm làn da tuyết trắng nguyên bản càng toát ra vẻ trong suốt hoặc nhân.

Nhìn thấy đôi mi nhắm chặt kia, Thích Thiều Thương khó có thể kiềm chế bản thân, hướng giường chậm chậm tiến đến gần.

Đột nhiên, đậm ảnh run động, khóe miệng nhẹ mỉm cười. Mi mắt duyên dáng chậm rãi mở ra, đôi con ngươi hắc sắc có phần mơ màng mông lung, lại mang nửa phần thanh tỉnh trong suốt.

Thích Thiều Thương căn bản không ngờ tới Cố Tích Triều cư nhiên cứ tỉnh dậy như vậy, vừa khẩn trương vừa xấu hổ, thân hình trở ra bất động, ngay cả dũng khí xoay người chạy trốn cũng không có.

Đôi mắt mờ sương mệnh mông của Cố Tích Triều dõi nhìn hắn trong chốc lát, rồi lại khép mi lại. Miệng nhỏ giọng than thở:

“Như thế nào lại là anh?...”

Cậu trở mình, đưa lưng về phía Thích Thiều Thương.

Ngay sau đó, cậu giật mình xốc chăn ngồi dậy, lẳng lẳng nhìn hắn, đôi mắt từng chút từng chút thanh tỉnh, khuôn mặt biến hồng huyết sắc.

Cuối cùng đã thanh tỉnh rồi!

Cậu đỏ mặt, ngữ khí có chút tức giận hỏi Thích Thiều Thương:

“Anh như thế nào lại ở trong này? Là vào từ khi nào?”

Tên gốc không mời mà đến kia cứ nhiên cứ tự tiện ngồi xuống giường:

“Cậu có đang nằm mộng không?”

Cố Tích Triều bất giác rụt lui vào trong chăn.

Đáy mắt Thích Thiều Thương chợt lóe lên ánh tinh quang kỳ quái:

“Có phải hay không, mơ thấy tôi?”

(Nguyệt: sax, anh lại xài cái chiêu cửa cấm cổ điển thế nhỉ =)).....)

Cố Tích Triều quả thực đã thẹn quá hóa giận, khuôn mặt dần dần phát nhiệt:

“Anh là đang nói hươu nói vượn cái gì...”

Không đợi cậu nói hết lời, phiến môi đã bị lập tức bị hấn gắt gao ngăn chặn, tiếp theo là cảm giác một đầu lưỡi linh hoạt len vào trong miệng.

(Nguyệt: đấy, đấy mới là sư phụ của ta =)) hảo!!!!)

Thích Thiều Thương căn bản không thể ngờ, hấn cứ nhiên vừa nghĩ đến cái gì liền làm ngay như vậy. Hiện tại, trong mắt hấn chỉ có hình ảnh Cố Tích Triều bờ mi khép hờ, phiến má đỏ bừng.... Được nhìn cậu gần đến như vậy, hấn mới phát hiện làn da cậu cứ nhiên không chút tì vết nào, thật xinh đẹp a.

Hấn thế nhưng đang hôn Cố Tích Triều.

Tuy rằng việc này chỉ từng phát sinh trong tưởng tượng, cũng không nghĩ cảm giác hiện thực lại tốt đẹp đến như vậy.

Đầu lưỡi tham nhập thật sâu, liếm lộng một mảnh mềm mại ấm áp kia, từng chút từng chút dây dưa, truy đuổi cùng thối lui, do dự cùng quyết liệt, dùng sức mút lấy khúc môi mềm mại của cậu.

Thực ngọt.

Đến khi hấn lưu luyến rời khỏi đôi môi Cố Tích Triều, người nọ đã rơi vào trạng thái mơ màng tựa như

chưa tỉnh ngủ, ánh mắt thất thần không thấy được tiêu cự.

Trưng ra một biểu tình vô tội đến cực điểm, Thích Thiếu Thương không khỏi dấy tâm trêu đùa.

Hắn dùng đầu ngón tay vẽ lên từng đường cong trên làn da trắng mịn của cậu, động tác lưu sướng linh hoạt, ngón cái còn có chút ác ý vuốt ve khoe môi tiêm điểm đỏ hồng, cố ý hạ thấp giọng hỏi:

“Có phải vừa ăn chocolate không? Như thế nào lại ngọt như vậy?”

(Nguyệt: sư phụ hảo mặt dày =.=)

Vốn muốn nhìn biểu tình thẹn thùng vô thức của Cố Tích Triều, Thích Thiếu Thương lại không dự đoán được, người kia lúc này đỏ mặt tía tai, đôi mắt nhú thành một đường hẹp dài.... Thoạt nhìn, thật sự rất giống một con tiểu hồ ly a.

Ngay sau đó, hắn cảm giác thân thể bị mãnh liệt áp chế, bản thân phút chốc đã bị Cố Tích Triều chấn trụ xuống giường.

Người kia nhìn xuống hắn, cười đến bất lưu hảo ý:

“Anh không phải nghĩ muốn đùa giỡn tôi đấy chứ? Ân?”

Hắn chỉ nhớ tiểu hồ ly này trước nay ôn hòa, không nghĩ tới căn tính loài hồ rất thông minh quật cường a.

Bất quá, Thích Thiếu Thương cũng không khinh địch, đâu dễ dàng bị ngăn chặn như thế. Hắn cư nhiên thuận thế thả lỏng người nằm trên giường, tự tiểu phi tiểu nhìn Cố Tích Triều:

“Hay là hiện tại, cậu cứ đùa giỡn lại tôi đi?”

Còn hơn cả mong đợi của Thích Thiếu Thương, Cố Tích Triều lúc này hoàn toàn ngây người. Mặt phát đỏ hồng, cố gắng hạ thanh âm bình thường hết mức có thể:

“Ai muốn đùa giỡn với gã da mặt dày như anh chứ!”

Nói xong, cậu leo xuống khỏi người hắn.

(Nguyệt: mn, chúc mừng, cuối cùng đã nhận ra chân lý!!!)

Bất ngờ, Thích Thiều Thương lại gắt gao nắm chặt tay cậu:

“Cậu không cần, vậy tôi sẽ tiếp tục.”

Thích Thiều Thương mãnh lực xoay người, đem Cổ Tích Triều đặt dưới thân, liền cúi người muốn hôn xuống. Cổ Tích Triều hốt hoảng nghiêng đầu tránh né, dùng cả tay chân mãnh liệt chống cự. Thích Thiều Thương một lần hôn không được, môi thuận thể rơi xuống vành tai cậu.

Hai người, cùng lúc phát ra thanh âm kinh hô.

Thích Thiều Thương cư nhiên vẫn quỳn luyến chưa muốn rời, mà Cổ Tích Triều giãy dụa càng thêm lợi hại.

Tuy rằng hai người cũng chưa dùng hết tất cả sức lực bản thân, thế nhưng động tác càng lúc càng mạnh. Sau cùng, đã trở thành nửa thật nửa giả triền đấu.

Dây dưa bất phân thắng bại, bất chợt ‘phanh’ một tiếng, đầu Cổ Tích Triều bất cẩn đánh phải ván giường thượng.

Cậu kêu lên một tiếng đau đớn, nhúu chặt mi lại, đành chỉ giãy dụa.

(Nguyệt: bb, gây họa rồi =3= lo mà đỡ mn đi)

8. Chương 8

‘Trận chiến’ lần này, kỳ thật trên tinh thần vui đùa là chủ yếu, đương nhiên cũng ản ản mang theo vài phần tình cảm mãnh liệt.

Hiện tại, nhìn Cổ Tích Triều đau đến mức này, Thích Thiều Thương làm sao còn có tâm tình cười đùa nữa? Hắn hốt hoảng ôm lấy đầu Cổ Tích Triều, lo lắng hỏi:

“Thế nào, thế nào rồi, có đau lắm không?”

Cổ Tích Triều túm lấy vạt áo hắn, vẫn đang nhắm chặt mắt:

“Không đau, chỉ là có chút vụng.”

Thích Thiếu Thương hồi hận không thôi, dùng lòng bàn tay xoa nhẹ địa phương đang dần phát đỏ kia:

“Có phải đau nơi này không? Thực xin lỗi a, anh không nên đùa quá trớn như vậy mà!”

Cố Tích Triều mở to mắt nhìn hắn, rồi lại chậm rãi nhắm mắt lại:

“Nằm một chút là tốt rồi. Không cần khẩn trương như vậy.”

(Nguyệt: ày, cái cảnh này dễ thương.”D)

Bộ dáng cậu ta lúc này nhuần nhu, mang theo ả ả giọng mũi lại càng làm Thích Thiếu Thương lòng dần nóng lên. Nhưng hắn cũng không dám càn rỡ nữa, liền đem chăn qua đắp lên người cậu. Cứ thế không muốn rời đi, nằm xuống bên người cậu, mang cả chăn cùng người ôm vào trong ngực.

Cố Tích Triều cũng ngoan ngoãn để hắn ôm, đột nhiên hỏi:

“Lúc trước, vì cái gì anh lại lưu tôi lại?”

Thích Thiếu Thương từng chút từng chút chậm rãi vuốt tóc cậu:

“Không biết... nói không chừng vì bộ dáng lúc đó của cậu rất đáng thương.”

Sau đó, hắn cảm thấy người trong lòng ngực hung hăng nhéo hắn một cái, tuy là cách chần nhưng vẫn có chút đau mà.

“Không được đùa, nói thật!”

Thích Thiếu Thương nghĩ nghĩ, xoay người xuống giường, ra khỏi phòng, chốc lát sau lại mang một xấp giấy đi vào:

“Nhìn xem, có cảm giác gì không?”

Đó là bức tranh hắn vẽ lại con thanh hồ theo ấn tượng cùng trí nhớ của hắn, vẽ thật cẩn thận, ngay cả màu lông tơ xanh nhạt đều được thể hiện rõ ràng. Bộ dáng tiểu hồ này, là lúc lần cuối hắn cùng Tiểu Vi quay đầu lại nhìn. Đôi con ngươi đen lúng liếng được Thích Thiếu Thương miêu tả thật phần sinh động.

Cố Tích Triều nhìn trong chốc lát:

“Con tiểu hồ ly này thật có linh tính a.”

Thích Thiếu Thương không nghĩ cậu lại nói một câu không liên quan đến mình như vậy, vốn đang nghĩ cậu sẽ nói: ‘thật quen thuộc’, hoặc hơn nữa là sẽ nhớ tới chút sự tình trước khi biến thành người ... chỉ không ngờ cuối cùng lại nghe ra một câu ‘có linh tính’

Việc mất trí nhớ này, thật sự là triệt để a.

Bất quá, nhớ không ra cũng không sao. Thích Thiếu Thương tự mình an ủi, chỉ cần quý trọng hiện tại và tương lai là được, sự tình trước kia, cứ để nó ngủ say trong trí nhớ Cố Tích Triều đi.

“Mặt sau bức tranh là gì? Là sản phẩm mới của công ty anh sao?”

Cố Tích Triều lại thực hứng thú xem tấm bản thảo phía sau.

Đó là bản thiết kế do Thích Thiếu Thương dựa theo hình tượng tiểu thanh hồ mà vẽ, vốn là vẽ để giải khuây mà thôi. Kết quả đồng nghiệp vô ý thấy, đều cho là thực đáng yêu, làm trưởng phòng cũng chú ý tới, yêu cầu hắn vẽ thêm nhiều mẫu phác thảo tạo hình nữa.

Thích Thiếu Thương chỉ là tưởng tượng đến bộ dáng giận dữ hay vui vẻ của Cố Tích Triều mà thiết kế lên những mẫu này, không ngờ hiệu quả tốt đến như vậy, không biết thế nào mà cả văn phòng quản lý cũng chú ý tới, chuẩn bị muốn lần sau sẽ tập trung thảo luận.

Cố Tích Triều nhìn bản phác thảo kia:

“Thần thái này nhìn thật quen thuộc a!”

Thích Thiếu Thương vừa hưng phấn định hỏi có phải nhớ ra cái gì không, đột nhiên nghĩ lại, thần thái này đều là biểu tình thường ngày của Cố Tích Triều, tự nhiên phải quen thuộc thôi. Vì vậy liền nhanh ngậm miệng lại.

Kỳ thật hắn cũng không muốn đem tạo hình này để làm sản phẩm công ty. Hình tượng này chính là bảo bối trong lòng hắn, nếu nhiệm trọng việc kinh doanh, cũng giống như cảm giác nhìn thấy chúng bị vấy bẩn.

Nghĩ đến đây, đáy lòng Thích Thiếu Thương đột nhiên có một tia bất an. Tựa như một bảo vật trân quý vượt khỏi tay mà hắn không kịp giữ lại. Chính giữa lúc mờ mịt như thế, Cố Tích Triều ngẩn đầu nhìn hắn:

“Quả thật rất đẹp a, ngay cả tôi cũng thấy thích...”

Kỳ thật, nam nhân trước mắt này mới chính là bảo bối tối quan trọng trong lòng hắn.

Thích Thiếu Thương không kìm lòng được, thân thủ đem Cổ Tích Triều ủng sâu vào trong ngực, cúi đầu nhìn vào đôi mắt hắc sắc trong suốt như ngọc:

“Về sau.... Chúng ta mãi mãi ở bên nhau, có được không?”

Câu trả lời hắn có được, chính là người kia chủ động đem bờ môi mình, in lên môi hắn.

Chỉ là một nụ hôn nhẹ thế này, cũng mang đến cho lòng một loại yên ổn tràn đầy hạnh phúc.

(Nguyệt: uhm... ờh..... kể từ đây, ta đổi nhân xưng là anh-em nhớ, được chưa nhỉ, nhỉ, nhỉ!!!!:”D *kích động* :”D dễ thương quá ahhhh)

Hôm đó, cho dù có Tiểu Vi ở nhà, Thích Thiếu Thương vẫn là không tự giác muốn chạm vào Cổ Tích Triều. Không phải chủ ý, mà là khát vọng dâng lên từ tận đáy lòng.... Khát vọng đối với ái nhân, khát vọng đối với hạnh phúc.

Ngồi ở bàn ăn, hắn dùng chân nghịch ngợm đá đá sang chân Cổ Tích Triều, kết quả bị cậu dùng đôi chân mang dép lê đập cho vài cái, đau đớn nhãn mặt.

Lúc rửa chén, thừa dịp tay Cổ Tích Triều còn dính nước, hắn trộm dùng tay ôm lấy cậu, làm người nọ sợ đến mức suýt nữa đánh rơi chén bát trong tay.

Khi ngồi ở sofa xem tivi, cho dù có Tiểu Vi ngồi giữa, hai người vẫn lặng lẽ nắm chặt tay nhau phía sau lưng ghế, trong lòng tràn ngập ngọt ngào.

Đến mức, ngay cả Tiểu Vi cũng có chút nghi ngờ:

“Bánh bao thúc thúc, vì cái gì hôm nay thúc cứ nhìn chăm chăm mỹ nhân thúc thúc vậy?”

Buổi tối, tới giờ đi ngủ, sau khi đem Tiểu Vi đỡ lên giường rồi, Thích Thiếu Thương trong lòng tim đập không thôi, đi theo đến cửa phòng Cổ Tích Triều. Cậu mở cửa phòng mình, lại quay đầu cười với hắn:

“Ngủ ngon.”

Đi vào, sau đó đóng cửa lại.

Thích Thiếu Thương vội vàng dùng tay chặn lại phiên cửa sắp đóng kia, ra vẻ tội nghiệp mà nhìn cậu:

“Anh không ngủ được, làm sao bây giờ?”

Cố Tích Triều nhú nhú mi, hướng hẳn gật đầu:

“Vậy anh lại đây!”

Thích Thiếu Thương không nghĩ cậu cứ nhiên sảng khoái đáp ứng như vậy, vui vẻ chạy tới. Vừa mới tiến được một bước, liền bị Cố Tích Triều một tay ngăn lại.... sau đó, bị cậu nắm thất lưng kéo người đến gần, tại nơi khóe miệng nhẹ hôn qua một chút.

“Tốt lắm, chính là thế này thôi.... Anh nên quay trở về mà ngủ đi!”

Cánh cửa phòng trước mắt đã đóng lại hồi lâu, Thích Thiếu Thương mới từ trạng thái ngẩn người ngu ngốc mà nhận ra sự thật, chính mình cứ nhiên lại bị tiểu hồ ly này trêu đùa rồi.

(Nguyệt =))=)) đáng đời cái tội háo sắc.)

Thích Thiếu Thương mấy hôm nay, thời gian ngủ chỉ được có bốn giờ, công việc hảo vất vả. Tthế nhưng, tại công ty, ngón tay hẳn gõ bàn phím tựa như khiêu vũ, đi đường cảm thấy như muốn bay lên không trung, nói chuyện với người khác cũng thập phần thoải mái khen ngợi hết lời, ngay cả người qua đường gặp ở thang máy, cũng được hẳn vui vẻ tặng cho hai má lúm đồng tiền.

“Xem ra, bắt được ý trung nhân về tay rồi, chính là phi thường ngọt ngào a!”

Đồng nghiệp trong phòng đều trêu ghẹo hẳn.

Hắn cũng không thềm biện giải, vui vẻ hưởng thụ loại trêu chọc này. Trong lòng chỉ đang nhớ về buổi sáng hôm nay, trước khi rời nhà đã trộm ăn nửa khối chocolate của Cố Tích Triều, sau đó đem phần còn lại nhét vào miệng cậu, tư vị vô cùng ngọt ngào vui sướng.

(Nguyệt: .= ta lại thềm chocolate rồi.”D)

Lúc ấy, hẳn vẫn đang đắm chìm trong cảm giác mừng như điên, không có chú ý đến khi hẳn bỏ tập bản thảo kia vào giỏ xách, trên mặt Cố Tích Triều xuất hiện một loại biểu tình kỳ quái.

Chờ đến lúc Thích Thiếu Thương buổi trưa về đến nhà, trên bàn đã bày biện cơm trưa, bên cạnh còn có một phong chocolate... chính là, có thể nào cũng không thấy bóng dáng Cố Tích Triều đâu.

Thích Thiếu Thương đợi một giờ lại qua một giờ, thẳng đến lúc tâm hẳn cũng giống như mặt trời ngoài kia, dần dần triu xuống.

Người kia đi mất rồi. Tựa như khi cậu đột nhiên xuất hiện vậy, nay lại thốt nhiên biến mất, cũng không lưu lại lời nhắn nào.

Trong phòng ngủ, hắn nhìn chiếc áo sơ mi màu lục nhạt được xếp gọn đặt nơi đầu giường, mặt trên còn có chiếc khăn tay viết dòng chữ Tiểu Vi lưu lại:

‘Tiểu hồ ly, thỉnh giúp bánh bao thúc thúc tìm được một người bạn gái...’

Anh không cần bạn gái gì cả, anh chỉ cần em. Chỉ cần một mình em, là người cả đời anh kiên trì chờ đợi.

Anh chỉ cần em thôi, Tích Triều.

———— hoàn đệ bát ————

9. Chương 9

Tiểu Vi lệ rơi đầy mặt, liên tục đánh vào người Thích Thiếu Thương :

“Thúc thúc ngu ngốc, nhanh đi tìm mỹ nhân thúc thúc đem về đi...”

Thích Thiếu Thương ánh mắt đăm đăm, cũng để mặc cho nắm tay Tiểu Vi không ngừng nện vào lồng ngực mình, miệng lẩm bẩm nói:

“Em sẽ đi đâu chứ? Siêu thị, hiệu sách, công viên... ta đã tìm khắp nơi rồi...”

Tiểu Vi nước mắt lưng tròng ngẩn đầu nhìn hắn:

“Thúc thúc hắn đã nói cái gì không đúng rồi? Cho nên hồ ly mới bỏ đi... ô... tiểu hồ ly sẽ không trở về nữa, nó không cần chúng ta rồi....”

Là nói gì không nên nói sao? Hay là làm chuyện không nên làm?

.....

Thích Thiếu Thương quả quyết cự tuyệt đề nghị sử dụng sản phẩm quảng cáo của công ty, sau đó lại nộp đơn thôi việc.

Tuy rằng quản lý không có phê chuẩn, còn cho hấn nữa thảng hảo hảo nghỉ ngơi. Nhưng hấn vẫn cảm thấy, bởi vì hấn dùng hình tượng tiểu hồ ly đó để làm thành sản phẩm thương mại, mới làm cho em tức giận vô thanh vô tức rồi đi mà bỏ mặc mình như vậy.

Hấn một ngày một đêm tìm kiếm Cố Tích Triều, thậm chí dán bố cáo tìm người và cả tìm sủng vật nữa.... cư nhiên vẫn không thu hoạch được gì.

Phòng khách trong trẻo nhưng lạnh lùng, tivi vẫn mở vang vang:

“Đại nhân a, tiền kiếp của ngài, vào năm trăm năm trước đã từng cứu một con tiểu bạch xà....”

Trên bàn trà có đặt một quyển truyện cổ nhỏ nhỏ, Thích Thiếu Thương mở sách ra, nhìn thấy bốn chữ: ‘tiên hạc báo ân’.

Vừa sau một ngày chật vật bên ngoài không thu hoạch được gì, Thích Thiếu Thương lại nhảy dựng lên khỏi sofa, cầm lấy chìa khóa xe chạy ra khỏi nhà.

Hấn tìm đường quay trở lại ngọn núi hấn đã đi cùng Tiểu Vi, thế nhưng càng đi, trong lòng càng thêm lạnh lẽo.

Kia, phiền rừng trúc đó ở nơi nào?

“Sẽ không a, không có khả năng, khẳng định là lại đi lầm đường rồi.”

Thích Thiếu Thương hoảng loạn tự an ủi bản thân.

Hấn quay trở lại chân núi, một bên hồi tưởng đường, bắt đầu đi sâu vào trong núi.

Mưa phùn mênh mang.

Tâm Thích Thiếu Thương dần dần chuyển biến như cơn mưa không dứt này vậy, trầm trọng nặng nề mà lạnh lẽo. Thật sự rồi cuộc đã tìm không thấy mảng rừng trúc kia nữa.

Con tiểu hồ ly kia, còn có cả Cố Tích Triều nữa, đều giống như mảng rừng trúc này, tưởng là chân thật, thân thủ chạm đến liền có thể chạm... cư nhiên tất cả đều là hư ảo.

Đợi đến thời điểm chân tướng rõ ràng, tất cả liền biến mất vô tung vô ảnh, bỏ lại một mình hấn đơn độc ngơ ngác chẳng hiểu sự tình, chỉ còn có thể cố gắng thừa nhận một sự thật tê tâm liệt phế.

Tích Triều, thật sự là vì anh đã làm sai cái gì, em mới rời đi, có đúng không? Hay bởi nguyên do nào khác? Nếu là anh sai, anh giải thích với em, em mau quay về có được không? Nếu là nguyên nhân khác, em đang ở đâu vậy? Tiểu Vi rất nhớ em, em chỉ cần đưa chút tin tức về là được rồi?

Tích Triều, anh cũng rất nhớ em..... mỗi giờ mỗi khắc, mỗi phút mỗi giây.

Em có cần anh hay không? Em..... từng có chút giây phút nào nặng lòng lưu luyến?

Đi ngang qua chỗ quản lý rừng, Thích Thiếu Thương do dự một hồi, vẫn nhất định đi vào.

Ở trước cửa nhà, trong xe của mình, hắn yên lặng ngồi ở vị trí lái xe thật lâu, trong đầu vẫn còn vang vọng lời của người quản lý rừng:

“Ta năm năm nay công tác tại nơi này, còn chưa từng gặp qua một con hồ ly nào lui tới đâu!”

.....

Vợ chồng Hách Liên về nước rồi, lại kinh ngạc phát hiện Thích Thiếu Thương tựa như đang trúng tà, không ngừng tìm kiếm tung tích của một nam tử gọi là Cố Tích Triều, còn có một con tiểu hồ ly màu xanh.

Vốn bọn họ cho rằng con gái mình quá ham thích chuyện cổ tích, nhưng ngay cả Thích Thiếu Thương cũng trở thành cái dạng này.... Đến sau cùng, cả hai vợ chồng đều tin tưởng, từng có một người sinh sống cùng họ trong mấy tuần qua.

Nhưng nếu nói cậu ta là hồ ly biến hình.... vậy thực quá vớ vẩn đi?

Hách Liên Xuân Thủy ngồi đối diện Thích Thiếu Thương, đặt xấp tư liệu trong tay lên bàn:

“Đây là ta đã điều tra tất cả những người tên Cố tích Triều trong cả nước này. Anh xem đi!”

Thích Thiếu Thương cầm tập thông tin nhìn thật lâu, xem tỉ mỉ chi tiết, như muốn đem từng lời nuốt vào.

Cuối cùng hắn đặt lại tập giấy, cúi đầu không nói gì. Chốc lát sau mới ngẩng đầu lên, thành khẩn hướng Hách Liên Xuân Thủy nói:

“Cảm ơn anh!”

Về mặt phi thường mỗi mặt.

Tức Hồng Lệ đi qua, ôn nhu an ủi hẳn:

“Thiếu Thương, đừng nản chí! Nói không chừng cậu ta không dùng tên thật.”

“Không, anh tin cậu ấy không có gạt anh.... Anh chỉ là đang nghĩ, cậu vì cái gì không thông tri cho anh một cái tin tức? Hiện tại như thế nào? Có gặp nguy hiểm gì không?...”

Tức Hồng Lệ và Hách Liên Xuân Thủy liếc nhìn nhau, Hách Liên lắc lắc đầu, Hồng Lệ lại chỉ còn biết thở dài, vô thanh vô tức.

Đối với việc một người bạn thân bỗng dưng yêu một người cùng phái, hẳn là phải nên cảm thấy lạ lùng. Thế nhưng nhìn bộ dáng hiện tại này của hẳn, tất cả chỉ còn lại đồng tình, cùng một loại ần ần cảm động. Thời đại này, nếu muốn tìm một phân tình cảm thâm tình đến như vậy, thật sự quá mức khó khăn.

Tuy rằng chưa từng gặp qua Cố Tích Triều kia, nhưng theo vương bạn cùng tưởng niệm của Thích Thiếu Thương và Tiểu Vi, hẳn là không sai rồi. Nếu cậu ta cùng Thích Thiếu Thương có cảm tình, hai người có thể ở cùng một chỗ, vậy cũng có thể nói là hảo sự đi...

Từ ngày Cố Tích Triều mất tích đã được một tuần. Hôm nay là chủ nhật, Thích Thiếu Thương lại theo thường lệ, chuẩn bị ra khỏi nhà tìm người. Một nhà Hách Liên lại đến đây.

Nguyên lai là Tức Hồng Lệ lo hẳn vất vả mệt mỏi, liền nấu chút canh gà mang đến cho hẳn tắm bổ, Tiểu Vi hồ nháo cũng muốn đến, Hách Liên Xuân Thủy tự nhiên cũng sẽ đi theo. Vì thế một nhà ba người, sáng sớm đã đến làm khách.

Kết quả, Tức Hồng Lệ ép Thích Thiếu Thương uống hết chén canh mới cho hẳn cùng Tiểu Yêu ra khỏi nhà.

Trước khi đi, Tiểu Vi cõ lòng đầy mong chờ mà nhìn bọn họ:

“Thúc thúc, papa a, nhất định phải mang được mỹ nhân thúc thúc về đây nha!”

Thế nhưng, ngày hôm nay cũng là như mọi ngày khác, đều là phí công. Sắc trời dần tối, Hách Liên nhìn đến bộ dáng Thích Thiếu Thương thất vọng mỗi mệ, liền chủ động lái xe cho hẳn. Trên đường về nhà, đột nhiên mở lời hỏi Thích Thiếu Thương:

“Nếu gặp được cậu ta rồi, anh sẽ làm sao?”

Thích Thiếu Thương đã nhiều ngày nay tiêu tụy bị thương, hôm nay lại hiện lên một mặt tươi cười hiếm thấy:

“Vĩnh viễn bên cậu ấy ở cùng một chỗ, mãi không xa rời.”

Đoạn đường còn lại, Hách Liên Xuân Thủy trầm mặc không nói một lời. Sau khi đậu xe, hai người cùng nhau đi vào nhà, Tiểu Yêu vỗ vỗ bả vai Thích Thiếu Thương, an ủi:

“Sẽ tìm được cậu ấy thôi mà, đừng quá lo lắng. Hôm nay hảo hảo nghỉ ngơi đi, bằng không dù có tìm được người rồi, thì bộ dạng hiện tại này của anh cũng sẽ đem người ta dọa chạy mất a!”

Thích Thiếu Thương phi thường cảm kích, yên lặng gật đầu.

Lên lầu, vừa mới ấn chuông cửa, chợt đã nghe tiếng Tiểu Vi chạy nhanh ra. Bé con thần tình vui vẻ mở cửa, còn lộ ra vệt nước mắt chưa khô:

“Thúc thúc, thúc thúc, thúc xem ai đã trở lại!!!”

Sau lưng Tức Hồng Lệ, là một thân ảnh quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, lẳng lặng mà đứng.

Thích Thiếu Thương cư nhiên phát hiện, tầm mắt hắn hình như có chút mơ hồ.

“Tích Triều...”

Thích Thiếu Thương mở miệng, nhưng phát hiện hắn không thể phát ra chút thanh âm nào. Hắn còn muốn đi đến gần xem đó có phải là người mình ngày đêm mong nhớ hay không, thế nhưng hai chân tựa như không phải của mình, động cũng không thể động.

Có lẽ đây là mộng. Vậy hãy để cho mình đắm chìm trong mộng, mãi không cần tỉnh lại.

“Tích Triều, Tích Triều...”

Thích Thiếu Thương chỉ có thể gọi tên không ngừng, tựa như muốn khắc cái tên này thật sâu vào xương cốt, chỉ mong mình ngàn vạn lần không cần tỉnh mộng nữa.

Khi hắn rốt cuộc đã có thể nhìn thấy rõ ràng, Thích Thiếu Thương phát hiện trong đáy mắt Cố Tích Triều lóe ra vô vàn thần sắc phức tạp: có kinh ngạc, có trách cứ, còn có... đau lòng.

Tích Triều đi đến gần Thích Thiếu Thương, tựa như hắn đã từng gặp qua trong mộng, người này đang đứng trước mặt hắn.

Ngay sau đó, Thích Thiếu Thương cùng Cố Tích Triều đứng đối mặt nhau, cùng đồng thời mở miệng nói.

Cố Tích Triều nói chính là:

“Em đã trở về.”

Thích Thiếu Thương nói chính là:

“Anh rất nhớ em.”

(Nguyệt: ta thik 2 câu này quá nhanh.”D)

10. Chương 10

“Cái gì? Em là kỹ sư máy tính?”

.....

“Em là người HongKong?”

.....

“Em tới nơi này là để du lịch?”

.....

Ba, à không, là bốn đạo ánh mắt trách cứ liếc nhìn sang Thích Thiếu Thương, đây đã là lần thứ n hấn kinh hoảng đánh gãy lời giải thích của Cố Tích Triều.

Việc này cũng khó trách a, Thích Thiếu Thương đã rất vất vả mới tiếp nhận ‘sự thật’ Cố Tích Triều là hồ ly biến hình. Hiện tại lại phải tiếp nhận thêm một ‘sự thật’ chân chính khác nữa, thì so với người khác cũng phải chậm nửa nhịp chứ.

Ngay cả Tiểu Vi cũng giễu cợt hần:

“Bánh bao thúc thúc! Thúc như thế nào lại nói nhiều như vậy?”

[Ta thật sự không phải cố ý!]

Thích Thiếu Thương ủy khuất nghĩ.

Thật không ngờ, Cố Tích Triều đến thành phố này du lịch, liền bất chợt gặp cường đạo trên núi.

Không chỉ tiền cùng giấy tờ trên người đều bị cướp sạch, cư nhiên trời sinh cậu tính quật cường, trong lúc phản kháng đã bị trúng mấy côn của đối phương, vết thương trên gáy kia cũng là do đó mà có.

Kết quả, khi tỉnh lại đã bị mất ký ức, trừ bỏ tên của mình ra, cái gì cũng không nhớ được, chỉ thấy khi tỉnh dậy, bên cạnh có một mảnh khăn tay.

Cậu nhìn thấy trên khăn tay có viết địa chỉ, khi xuống núi có người nhiệt tình chỉ đường, cứ thế vất vả chật vật tìm được tới nhà Thích Thiếu Thương.

Lúc ấy do não bộ bị thương, không những mất trí nhớ, lại còn mơ mơ hồ hồ, nên đối với người bên cạnh đều phi thường đề phòng.

Có địa chỉ này, thực giống như giữa mông hắc ám xuất hiện một vầng ánh sáng, nên chỉ một mực biết đi thẳng tới đây.

Mà Thích Thiếu Thương cùng Tiểu Vi đều đồng lòng cho rằng cậu là hồ ly đến báo ân, nên liền dễ dàng cho cậu vào nhà.

Vì thế, vô thanh vô tức, Cố Tích Triều trở thành khách trọ kiêm quản gia miễn phí của bọn họ.

“Vì cái gì, phát âm quốc ngữ của Cố tiên sinh lại chuẩn như vậy a?”

Người đặt câu hỏi lần này là Hách Liên Xuân Thủy.

“Gia mẫu là người nội địa, từ nhỏ đã dạy tôi nói quốc ngữ. Kỳ thật, nếu cẩn thận nghe, sẽ nhận thấy phát âm của tôi mang chút lặc thanh của ngoại quốc.”

Cậu nhẹ mỉm cười.

[Khó trách khi Tích Triều thấp giọng nói chuyện, cảm giác có chút nhuyễn thanh a.

Đúng rồi, em ấy có thói quen viết chữ phồn thể. Ngay cả lần trước Hách Liên tra không được tư liệu của em, chính vì em sống ở HongKong...]

Thích Thiếu Thương ngồi một bên, vẫn còn xuất thần.

“Trù nghệ của cậu tốt như vậy, là do tự học sao?”

Hồng Lệ đã không ít lần nghe Tiểu Vi nhắc đến thức ăn mỹ nhân thức thúc nấu có bao nhiêu ngon miệng.

“Đại bộ phận là học từ gia mẫu, hơn nữa bản thân cũng có chút hứng thú.”

[Tích Triều tay nghề tốt lắm nha! Lần trước em còn nhắc sẽ làm món gì đó gọi là đồ quyền túy ngư, nghe tên thôi cũng biết là mỹ vị nhân gian rồi nha....]

(Nguyệt: ổng cứ ngồi khen ngta suốt kìa ==)

“Xem cách nói chuyện cùng cử chỉ của Cố tiên sinh đây, hẳn cũng là xuất thân thư hương dòng dõi đi?”

“Gia phụ là giảng sư đại học, hiện tại đã muốn về hưu. Sự tình trong nhà đều do gia mẫu vất vả trông coi, cái gì thư hương dòng dõi, thực không dám nhận.”

[Tích Triều cũng thật là khiêm tốn nữa!]

(Nguyệt: ==))=)))) cái lão bb này ==))=))))..)

“Cố tiên sinh trẻ tuổi như vậy đã là kỹ sư máy tính sao, thật không đơn giản nha. Năm nay cậu bao nhiêu tuổi rồi? Có hứng thú chuyển đến thành phố này phát triển sự nghiệp không? Có lo lắng chuyện thành gia lập thất gì chưa...?”

“Khoan! Khoan! Khoan!”

Thích Thiếu Thương càng nghe càng không thích hợp. Như thế nào lại cảm thấy vợ chồng Hách Liên giống như đang hỏi han bạn trai của con mình vừa đưa về nhà thế này?

(Nguyệt: ==))=))))=))=)) cái bánh bao ngốc)

Tức Hồng Lệ nắm chặt cơ hội, rõ ràng biểu tình là ‘thật vất vả mới có người anh xem vừa mắt, lần này nhất định phải đem anh tổng ra khỏi nhà.’

(Nguyệt: ==))=))))...)

Thích Thiếu Thương nhất thời cảm giác có một trận lạnh lẽo sau lưng mình.

Thật không ngờ, Cố Tích Triều tựa như đã có chuẩn bị trước, vẫn dùng một tiêu chuẩn tựa như đi phỏng vấn xin việc mà trả lời, còn cộng thêm một nụ cười mê chết người:

“Công ty tôi vừa có mở thêm một chi nhánh ở thành phố này. Tôi là tổng giám đốc ở phân nhánh đó....”

Nói còn chưa hoàn câu, Hách Liên Xuân Thủy cùng Tứ Hồng Lệ mỗi người thúc vào một bên sườn Thích Thiếu Thương:

“Ai nha! Đây thật là quá tốt rồi!”

(Nguyệt: =))=))) cái tình cảnh này hài thật =))=)))..)

Tiểu Vi cũng vui vẻ nhào vào lòng Cố Tích Triều:

“Mỹ nhân thúc thúc, về sau thúc thúc sẽ không đi nữa phải không?”

Cố Tích Triều ‘Ân!’ một tiếng ôm lấy Tiểu Vi, lại chuyển nụ cười mê người sang hướng Thích Thiếu Thương:

“Anh... không có gì muốn hỏi sao?”

Thích Thiếu Thương vừa mới tỉnh lại khỏi kinh hỷ việc Cố Tích Triều muốn đến đây làm việc:

“Tích Triều... Em, em từ khi nào nhớ lại chuyện cũ?”

Cố Tích Triều vẻ mặt có chút hồng:

“Chính là cái hôm.... bất cẩn bị đụng trúng đầu... vậy nên....”

“Nga...”

Mặt Thích Thiếu Thương cũng bắt đầu phát hồng, lại vẫn tiếp tục khẩn trương hỏi:

“Hiện tại đã khỏe chưa?”

“Kiểm tra qua rồi. Bác sĩ nói không có vấn đề gì.”

Trên mặt Thích Thiều Thương liền lộ ra lúm đồng tiền thực ngọt, sau lại nghĩ tới việc gì đó:

“Vậy còn vết sẹo ở mắt cá chân của em...”

“Đó là do trước đó em không cẩn thận. Cùng con hồ ly kia không có quan hệ gì đâu.”

....

“Đi?... em, em cũng biết?”

Người nào đó bị thạch hóa, sững sốt nửa ngày, mới cẩn thận hỏi lại.

“Vốn là không biết, nhưng sau khi trí nhớ khôi phục rồi, xem bản phác thảo kia của anh, còn có Tiểu Vi suốt ngày ôm em gọi là hồ ly hồ ly, nói cái gì là báo ân... đối chiếu một chút đại khái hiểu được.”

[Tích Triều hảo thông minh!]

Thích Thiều Thương vui vẻ thầm nghĩ. Ngay sau đó, hắn có chút ủy khuất mà hỏi:

“Vì cái gì, ngày đó em không nói một tiếng đã liền rời đi?”

“Bởi vì tôi là hồ ly mà! Báo một cái ân lâu như vậy, đương nhiên phải trở về thôi.”

Nguyên lai em vẫn có chút tức giận, cho nên mới không nói lời nào, tiêu sái rời đi như vậy.

Cũng khó trách, một con người, bị xem là hồ ly lâu như vậy, sinh khí thì cũng đúng mà.

(Nguyệt: uhm, uhm, đúng rồi. Vợ lúc nào cũng đúng hết ==)))))...)

Nhớ tới ngày đó, Cố Tích Triều còn chuẩn bị bữa trưa thật tốt mới đi, mà vẫn cố ý không lưu một chữ nào nói sẽ quay về HongKong. Thực làm cho hắn nếm được tư vị mấy ngày nóng ruột nóng gan, đất trời sụp đổ a.

Bất quá, một tia bất đắc dĩ kia của Thích Thiều Thương đã nhanh chóng biến mất vô tung vô ảnh. Bởi vì hắn thấy Tích Triều nói với Tiểu Vi:

“Thúc thúc phải gấp trở về xử lý công việc, còn muốn báo tin tức cho gia đình biết để họ không phải lo lắng... Thực xin lỗi, đã làm Tiểu Vi thương tâm rồi...”

Tuy rằng cậu không nhìn tới Thích Thiếu Thương, nhưng hẳn cũng biết, lời này cậu cũng là đang nói cho hẳn nghe.

Nếu mà không e ngại vợ chồng Hách Liên đang ở đây, cộng với Tiểu Vi đang nằm trong lòng ngực em. Hẳn thiếu chút nữa đã ôm lấy Cố Tích Triều mà xúc động rơi lệ.

.....

“Nguyên lai bản hướng dẫn kia đặt sai chỗ rồi, mấy hôm trước mới trả về đúng nơi. Khó trách lần trước anh đến mắng rừng trúc kia, thế nhưng gần đây làm cách nào cũng không tìm được...”

Hai người đi dọc theo con đường núi, Thích Thiếu Thương ngượng ngùng cười.

Cố Tích Triều còn nhịn không được bật cười:

“Anh thật sự tin tưởng chuyện đồng thoại này sao? Thật tin em là hồ ly biến hình?”

“Tin tưởng! Nếu không có chuyện cổ này, anh liền đã bỏ qua em!...”

Thích Thiếu Thương vẽ mặt chân thực, kéo tay Cố Tích Triều:

“Hoàn hảo, ông trời luôn rất chiều cố anh!”

Cố Tích Triều đối với việc tùy thời tùy chỗ thổ lộ này của hẳn cũng đã thành thói quen, nhưng vẫn có chút không tự nhiên. Bất quá, vẫn là để mặc cho Thích Thiếu Thương gắt gao nắm chặt tay mình.

Hai người trong nhất thời cũng không nói chuyện, chỉ lặng yên mà đứng. Một lát sau, Thích Thiếu Thương nói:

“Chúng ta đến trại nuôi hồ ly dưới chân núi kia đi? Nói không chừng có thể thấy được con hồ ly đó!”

Bọn họ đã biết được, cách chân núi không xa có một trại nuôi hồ ly. Con tiểu hồ mà Thích Thiếu Thương cùng Tiểu Vi cứu được, có lẽ là trốn ra khỏi trại nuôi hồ này đi, sau đó làm rơi chiếc khăn tay mà Tiểu Vi cột bên người nó ở chỗ Cố Tích Triều đang lúc hôn mê.

Lão bản của trại nuôi hồ ly là một người đàn ông trung niên mỏ nhọn má gầy, tên là Cao Kê Huyết. Vừa nghe hai người họ là đến hỏi thăm hồ ly đi lạc, lập tức thao thao bất tuyệt.

“Đám hồ ly này tuy rằng tính nết cũng coi như dụ ngoan, trên thực tế lại rất thông minh. Lòng vốn cũng

rắn chắc, cấn cũng không đứt đầu, nhưng không biết bọn nó làm thế nào, liền tạo nên được một cái lỗ nhỏ trên thành, đến lúc ta phát hiện thì đã có không ít hồ ly chạy trốn được, ngay cả bị thành lan can cọ rách da cũng mặc kệ... Anh xem, bên này còn lưu lại chút vết máu nữa.”

Thích Thiếu Thương cùng Cố Tích Triều liếc mắt nhìn nhau, nguyên lai con hồ ly kia vì như vậy mà bị thương.

“Hoàn hảo đã tìm về được không ít. Bất quá tổn thất lần này lại thật không nhỏ mà.”

Cao Kê Huyết chắc lưỡi, nửa may mắn, nửa lại cảm thấy thực ảo ảo.

Không biết con tiểu thanh hồ kia đã trở lại chưa? Vì thế Thích Thiếu Thương lại hỏi:

“Không biết những con hồ ly tìm về có một con nào màu lông rất đặc biệt không, có màu xanh nhạt?”

“Màu xanh nhạt? Hồ ly ta nuôi, chưa từng có con nào màu lông như thế đâu. Anh đã gặp qua ở nơi nào? Ta nuôi hồ nhiều năm như vậy, cũng chưa từng nghe nói qua...”

Trên đường rời khỏi trại nuôi hồ, Cố Tích Triều bỗng dừng chủ động nắm lấy tay Thích Thiếu Thương:

“Em cũng bắt đầu tin truyện cổ tích rồi nga.”

Cậu mỉm cười nhìn Thích Thiếu Thương:

“Không có con tiểu hồ ly kia để lại chiếc khăn tay bên người em, em cũng không cách nào gặp được anh và Tiểu Vi.”

Thích Thiếu Thương vẫn đang cảm thấy bất khả tư nghị:

“Kia con tiểu hồ đó rốt cuộc là thế nào? Anh cứ nghĩ đó là em, kết quả không phải; nghĩ nó là hồ ly của trại nuôi, xem ra cũng không phải; nói là thú hoang, nhưng người trên núi đã nói là chưa từng gặp qua...”

“Này có cái gì quan hệ? Cứ xem đó là chuyện cổ tích đi!... Bất quá, cũng thực kỳ lạ, trước đây em chưa bao giờ phát hiện mình cứ nhiên lại hứng thú với chocolate như vậy...”

“Kỳ thật, chỉ cần hiện tại em và anh ở cùng một chỗ, là sự thật hay cổ tích đều không có vấn đề. Đến, ăn một khối.”

Hiện tại, Thích Thiếu Thương tùy thời tùy chỗ đều mang theo chocolate.

Hắn như thường lệ, chu đáo mở giấy gói ra, cầm lấy một khối đưa tới miệng Cố Tích Triều, hai người dừng lại trên đường.

Lúc này, một mặt thanh ảnh bay xẹt ngang qua trước mặt bọn họ.

Trên con đường nhỏ ở vùng ngoại ô không người, có một con tiểu hồ ly lông mao xanh nhạt đang đứng, chân sau chống đỡ thân thể, hai chân trước tựa lại trước ngực, bộ dáng thực nhu thuận đáng yêu, ánh mắt đen láy linh hoạt nhìn chăm chăm bọn họ.

Cố Tích Triều lười kéo Thích Thiếu Thương chậm rãi đi lên phía trước, cầm khối chocolate trong tay đặt trước mắt con tiểu hồ. con hồ lắc lắc lỗ tai, cắn một ngụm, ngậm lấy khối chocolate, đôi mắt sáng trong suốt nhìn bọn họ một hồi, lại lắc lắc cái đuôi phủ đầy lông mao to tròn, xoay người biến mất giữa bụi cỏ xanh mướt.

——- chính văn hoàn ——

11. Chương 11: Phiên Ngoại: Chi Thời Gian Chung Sống(1)

Nhìn chăm chăm dòng người đi qua lại ngoài cửa xe, Thích Thiếu Thương lần thứ mười bảy cầm lấy di động, ngần ngừ mấy lần lại vẫn buông xuống, có chút bất đắc dĩ ngồi tựa lưng vào ghế, ánh mắt dán chặt ra bên ngoài, không lúc nào ly khai.

Thứ năm, đã qua thời gian tan ca, bất quá chờ đợi như thế này thật sự lại làm lòng hắn có chút sung sướng.

Bỗng nhiên có thanh âm bên ngoài, hắn nhanh chóng ngồi bật dậy, mở cửa xe bước thật nhanh ra đón:

“Tích Triều...”

“Đợi có lâu không? Thật không nghĩ cuộc họp lại kéo dài như vậy...”

Nam tử có khuôn mặt tuần tú trắng nõn, thể nhưng lại mang theo vẻ mệt mỏi thản nhiên, khóe môi tái nhợt run rẩy làm lòng Thích Thiếu Thương có chút nóng lên.

“Cũng không bao lâu. Mệt mỏi? Chúng ta cùng đi ăn cơm.”

Ăn xong cơm chiều, Cố Tích Triều cầm trong tay chén trà nóng còn bốc lên làn khói nhàn nhạt, dần dần khôi phục lại bộ dáng sinh động:

“Thiếu Thương, cùng đi mua đồ đi?”

“Được, trong nhà thiếu cái gì sao?”

Xuyên thấu qua làn khói trắng mỏng manh, Thích Thiếu Thương tựa như phát hiện vẻ mặt Cố Tích Triều có chút ửng hồng. Đôi mắt hắc bạch phân minh nhẹ nhàng đảo quanh, mang theo một loại thần sắc có thể gọi là ‘hung dữ’:

“.... dài dòng, dù sao cứ đi là được!”

.....

Kỳ thật, từ ngày hai người ở cùng một chỗ, số lần dạo phố thể này không nhiều lắm, bình thường đều là đi cùng Tiểu Vi, không phải ra ngoại ô cắm trại thì là đi siêu thị.

Cho nên, từ thời điểm ra khỏi cửa, Thích Thiếu Thương vô cùng vui vẻ, hưng trí bừng bừng kéo Cố Tích Triều đi từ khu bán trang sức đến khu y phục. Cố Tích Triều sau khi theo hắn dạo một vòng, rốt cuộc không nhịn được nữa, túm áo hắn đi thẳng lên lầu:

“Anh bao nhiêu lâu không có tới đây rồi? Như thế nào hưng phấn đến như vậy?”

Thích Thiếu Thương có chút ủy khuất nhìn cậu:

“Anh là lần đầu tiên đi dạo phố cùng em mà?”

Cố Tích Triều đảo mắt nhìn sang đôi con ngươi to đen của hắn, nhất thời không nói nên lời, trong lòng từng trận cảm động. Hai ba tháng này, cậu vội trước vội sau lo chuyện công ty, thật sự có chút xem nhẹ người này rồi. Hắn một câu oán hận đều không có, còn cố gắng giúp đỡ việc nhà, gần đây còn bắt đầu cầm sách nấu ăn ra nghiên cứu, đôi khi tìm Túc Hồng Lệ hỏi han. Cố Tích Triều kỳ thật vẫn hiểu, hắn là muốn làm thuốc bổ để cậu bồi bổ thân thể mà thôi.

Nhìn ánh sáng trong mắt Cố Tích Triều biến chuyển, Thích Thiếu Thương thật sự hiểu được người này là đang cảm thấy có lỗi với hắn, hắn chỉ có thể ho khan một tiếng, nắm lấy tay Cố Tích Triều đi lên cầu thang, nhân cơ hội trộm mân mê đôi bàn tay ấy, lại đặt bàn tay còn lại lên lưng cậu.

(Nguyệt: =.= lúc nào cũng ăn đậu hủ dc ^^~)

Cho dù là cách một lớp áo, bàn tay ấm áp kia của Thích Thiếu Thương cũng làm cả người Cố Tích Triều ấm lên. Dần dần, nơi bàn tay tiếp xúc ấy làm cậu run lên, ngón tay mân mê tựa như một luồng điện lưu, từng chút từng chút từ bờ lưng lan tràn ra toàn thân.

“.... Chúng ta rốt cuộc là muốn mua cái gì a?”

Giữa khu đồ dùng gia đình, hai nam tử tướng mạo xuất chúng thật sự dẫn dắt sự chú ý của không ít người. Bị ánh mắt từ tò mò cùng kinh diễm nhìn đến có chút không tự nhiên, Thích Thiều Thương hướng Cố Tích Triều nhỏ giọng hỏi.

Cố Tích Triều lại lẳng lẳng đi về phía trước, miệng chỉ buông ra một câu:

“Còn không phải tại anh!”

Ai? Có liên quan gì tới anh?

Thích Thiều Thương trong lòng nghi hoặc, nhất thời cũng nghĩ không ra, đành phải nhanh chóng chạy theo bóng dáng có chút tức giận cùng oán hận kia.

....

“Màu vàng nhạt này không tệ a. Rất có cảm giác thanh nhã yên tĩnh.”

Nhân viên cửa hàng là một cô gái chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt hơi ửng hồng, tươi cười nhiệt tình giải thích cho hai vị khách này, thỉnh thoảng còn trộm nhìn hai người bọn họ.

Thật sự rất khó gặp được nam nhân đẹp trai đến như vậy nha, hơn nữa còn là cùng một lúc hai người. Người đang xem hàng này thật là đẹp, làn da thoát nhìn thật mịn, muốn sờ một chút quá nga.... Còn người kia có đôi mắt to quá đi, má lúm đồng tiền cư nhiên sâu như vậy. A, anh ấy cười với mình....

“Cho hỏi, có màu xanh lam hay không?”

“A, a, có, có, hai anh theo tôi.”

Lôi kéo Cố Tích Triều đi theo nhân viên cửa hàng, Thích Thiều Thương nhỏ giọng hỏi:

“Ga giường trong nhà không đủ dùng sao? Như thế nào phải đi mua gấp như vậy?”

Cố Tích Triều không nói một lời, lại âm ngoan liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt hảo sắc bén nha! Thích Thiều Thương bỗng dưng cảm thấy lạnh lẽo.

Thật là đã quên, buổi tối hôm nào đó vận động... cần phải thay đổi ga giường mà. Lần trước vất vả lắm Tích Triều mới đáp ứng, kết quả làm giường bị bẩn, cậu liền quay về phòng mình ngủ, đem hắn nhốt ngoài

cửa phòng...

Cảm giác ngủ một mình rất là khó chịu.... nhất là sau khi hưởng thụ một mỹ vị như vậy....

Tay ôm một bộ ga giường mới, trên mặt Thích Thiếu Thương lộ ra nụ cười lấy lòng:

“Tích Triều, vậy tối nay...”

“Ngày mai em tặng ca.”

Một thanh âm kinh thiên phách lịch đánh xuống đầu.

Kỳ thật, cậu cũng chẳng phải chán ghét gì việc này. Nhìn Thích Thiếu Thương trong nháy mắt suy sụp hẳn, Cố Tích Triều cũng có một tia không đành lòng: việc kia... cùng người mình thích cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng là nếu đáp ứng hẳn, sáng mai đừng nghĩ đến việc đi làm nữa....

Thích Thiếu Thương trong lòng bi phẫn, không ngừng lên án đám tư bản HongKong ác ôn, tiếp theo đau lòng lằng lằng nhìn Cố Tích Triều. Từ ngày thành lập công ty mới đến nay, cậu vốn trước đây mập lên được một chút, lại liền gầy đi rồi. Mấy hôm nay ôm thắt lưng Tích Triều, so với lúc mới đến cảm giác còn gầy hơn...

“Thiếu Thương, xem món đồ chơi kia kìa!”

Người nào đó đang miên man suy nghĩ như đi vào cõi thần tiên rốt cuộc đã bị gọi hồn quay về.

Đó là một con sóc bông nhỏ, nhìn từ xa, con mắt đen láy giảo hoạt, tựa như đang nghĩ ra một ý đồ trên cột gờ đó.

“Tiểu hồ ly...”

Thích Thiếu Thương không khỏi kêu lên.

“Quả thật khá giống, đúng không?”

Cố Tích Triều cũng đang tươi cười:

“Con tiểu hồ ly kia giờ không biết đang ở đâu?”

Thiết kế tiểu hồ ly của Thích Thiếu Thương rốt cuộc vẫn không thể đưa ra sản xuất, bất quá con sóc này cũng có vài phần giống. Tuy rằng bộ dáng khác nhau, hoa văn cũng lạ, nhưng thần sắc linh động nghịch ngợm như vậy, còn có cái đuôi to lông nhung tinh mịn, thật có tám chín phần tương tự.

Trở về nhà, Thích Thiếu Thương đậu xe, giao gói đồ chơi cho Cố Tích Triều. Chính mình bắt đầu ôm bao lớn bao nhỏ đồ đạc vừa mua được vào thang máy.

Đứng cả nửa ngày cũng không chút động tĩnh, nguyên lai thang máy hư rồi. Buổi tối cũng không ai đến tu sửa, nên hai người đành phải đi thang bộ.

Đồ vật mua về tuy rằng không ít, nhưng phần lớn đều rất nhẹ. Cố Tích Triều có ý muốn giúp hần ôm lấy hai gói to, Thích Thiếu Thương lại tránh né, cười với cậu:

“Đừng khinh thường anh như vậy a!”

Hai đại nam nhân đi lên mấy tầng lầu vốn cũng chẳng có vấn đề gì. Để tiện lợi, Cố Tích Triều cũng nhất quyết giúp Thích Thiếu Thương ôm một bao hàng to. Hai người bắt đầu chậm rãi đi lên.

Đã không còn sớm, trong thang lầu chỉ nghe vang vọng tiếng bước chân của họ. Ngọn đèn màu cam nhạt nơi hành lang hắt ra, chiếu xuống hai đạo bóng dáng nhu hòa đan vào nhau, tạo nên một loại yên tĩnh cùng an tâm.

(Nguyệt: .= hình như đúng là ta ôm nhiều quá rồi, cái đoạn đi bên nhau ngọt ngào như vậy mà ta tưởng tượng tới Quỷ Ban =))..)

Đi qua từng bậc thang một, lên được vài tầng lầu, Thích Thiếu Thương đột nhiên dừng lại, đi sang phía bên kia của Cố Tích Triều:

“Chúng ta đổi chỗ a!”

Hần chuyển sang đi bên ngoài thành cầu thang, lại đưa một cái gói sang cho Cố Tích Triều:

“Đổi đồ vật một chút, sẽ không mệt!”

Cố Tích Triều ôm lấy con sóc đồ chơi từ tay hần, cúi đầu mỉm cười. Tuy chỉ là một việc nhỏ, nhưng sự chăm sóc cẩn thận này của Thích Thiếu Thương dành cho cậu thật sự làm người ta cảm động.

Thang lầu vốn không rộng, hai người lại sóng vai đi bên nhau. Gần như vậy, sẽ vô tình chạm phải đối phương.

Không biết vì cái gì, Cố Tích Triều hôm nay đối với xúc cảm trên bàn tay mình phi thường rõ ràng mãnh liệt. Khi đi trên đường, bàn tay Thích Thiều Thương vô tình chạm vào tay cậu, chỉ nhẹ thoáng qua. Dần dần, hai mu bàn tay dán sát vào nhau, loại cảm giác ấm áp này dần dần từ bàn tay mà lan tràn ra toàn thân. Cố Tích Triều nhớ tới, Thích Thiều Thương vừa rồi lúc ở trung tâm thương mại, bàn tay đặt nơi lưng cậu, đột nhiên trong lòng cảm thấy ấm áp lạ thường.

(Nguyệt:... cái này gọi là tư xuân đi....)

“Tiểu Vi chắc sẽ thích món đồ chơi này a...”

Cố Tích Triều nói, nghĩ muốn phân tán lực chú ý của mình khỏi cảm giác kia. Cưng nhiên lại chỉ nghe Thích Thiều Thương ừ một tiếng, sau đó bàn tay đã mẫn cảm tới cực điểm bị người kia chặt chẽ bắt lấy.

Cố Tích Triều hơi kinh hãi, mặt nhanh chóng đỏ hồng. Nhưng chỉ là do kích động lúc đầu mà thôi, cậu nhìn xem chung quanh cũng chẳng thấy bóng người lạ nào, mà kỳ thật, vừa rồi bản thân cũng có chút ý muốn, vì thế rất dịu ngoan mà để Thích Thiều Thương nắm tay mình.

Hai người không nói lời nào, chính là nắm chặt tay nhau sóng vai đi qua từng bậc thang lầu. Loại ôn như dịu dàng này trước nay không phải chưa từng có, bất quá trước kia trong nhà còn có Tiểu Vi, còn khi ở bên ngoài ngại người nên cũng nhanh chóng buông ra, cho nên có thể nắm tay trong một thời gian dài thế này, lòng bàn tay áp sát, mười ngón gắt gao đan vào nhau, thật sự chính là lần đầu tiên.

Cứ như vậy tay trong tay mà đi, chậm rãi. Lòng bàn tay áp sát bắt đầu có cảm giác ẩm ướt mồ hôi, thế nhưng cả hai người không ai có ý tứ muốn buông ra, hơn nữa cánh tay cũng càng lúc càng gần sát lại, gần đến nỗi dù cách một tầng quần áo ma sát cũng làm người ta kinh tâm động phách. Đến khi đi hết mười chín tầng lầu, Cố Tích Triều chỉ cảm thấy từ cả vai xuống từng ngón tay đều có chút mơ hồ mê man, còn là một loại cảm giác mềm mại thực dễ chịu.

(Nguyệt:... ta cũng thực thông cảm là tác giả muốn kéo dài thời gian a, nhưng có cần phải đi tới 19 tầng lầu vậy không hả T_T)

Đứng trước cửa phòng, Thích Thiều Thương không thể không buông tay Cố Tích Triều ra để mở cửa. Hẳn lưu luyến không rời nhẹ xoa vuốt vài cái, bỗng nhiên liền chân chính lý giải tâm tình của Trương Vô Kỵ trong ‘Ỗ Thiên Đồ Long Ký’ khi đi trên con đường kia, chỉ mong vĩnh viễn sẽ không kết thúc.

(Nguyệt:... nói chung ta chẳng nhớ cái đoạn đó nữa T_T ai thắc mắc thì đọc lại bộ đó là dc ^^~)

Buổi tối, nằm trên giường, Thích Thiều Thương kéo Cố Tích Triều vào lòng, bàn tay áp sát vào mặt cậu tìm kiếm bờ môi mềm, âm thầm nỉ non:

“Cho anh hôn một chút mà, nhất định sẽ không làm gì khác đâu!”

Cố Tích Triều thoáng muốn phản kháng, nhưng nghe qua lời hắn có biết bao nhiêu đáng thương ả nhân, vì thế cũng mặc cho hắn hôn. Nhớ tới thời điểm ôn nhu ngọt ngào lúc này, lại nhìn thấy đối phương càng lúc càng nhiệt tình, Cố Tích Triều bắt đầu tự chủ không được, nhột nhột đáp lại. Kết quả hôn một hồi đến mức dây dưa nan giải nan phân, hơi thở dồn dập.

Bất quá, cuối cùng Thích Thiệu Thương vẫn là quyết tâm làm Liễu Hạ Huệ. Một là vì biết cả ngày hôm nay Cố Tích Triều làm việc đã thực vất vả, chắc rất mệt mỏi rồi; Hai là, nếu hôm nay thật sự hai người không kiềm chế được, ngày mai Cố Tích Triều phải cả người vô lực không thể đi làm, đương nhiên dựa theo tính cách của Cố Tích Triều, hạnh phúc khoái hoạt sau này hắn cũng đừng mong nghĩ tới nữa a.

12. Chương 12: Phiên Ngoại: Chi Thời Gian Chung Sống(2)

Ngày hôm sau mặt trời sáng lạn, thời tiết thật đẹp, thế nhưng người đứng trong phòng liên tục thở dài:

“Ai....”

Ga giường mưa hôm qua, vừa mới giặt phơi bên ngoài ban công, theo gió nhẹ lay động.

Thích Thiệu Thương rảnh rỗi, ở trong phòng đi đi lại lại. Buổi sáng hắn đi mua thức ăn, chưa kịp nấu cơm, Tích Triều đã gọi điện báo chiều nay họp, trưa không về nhà a.

Hắn lúc này chính là phi thường ảo não, cổ vực dậy tinh thần nấu qua loa vài món ăn cho xong bữa, còn chịu khó đem bộ ga giường mới mua ngày hôm qua giặt sạch, cư nhiên đến bây giờ Cố Tích Triều còn chưa về.

Hắn buồn chán mở tivi, trong chốc lát lại tắt đi, tay ôm con sóc đồ chơi, ở sofa ngồi ngẩn ngơ.

Tay vuốt vuốt lông đuôi tinh mịn của con sóc, Thích Thiệu Thương lại nhớ tới con tiểu thanh hồ đã nói dây tơ hồng cho hắn và Cố Tích Triều. Hôm qua Cố Tích Triều có nhắc tới, không biết hiện tại nó thế nào rồi, giờ hắn mới nghĩ đến. Nó cũng chẳng phải con hồ ly bình thường đâu, không chừng bây giờ lại đi mai mối cho ai khác rồi, cũng không biết những người kia có thưởng chocolate cho nó hay không?

Nói đến kỳ quái, thói quen thích ăn chocolate của Tích Triều chẳng lẽ cũng là học được từ nó?

Lần cuối nhìn thấy con tiểu hồ kia, bộ dáng nó ăn chocolate, quả thật là đáng yêu y như người nào đó vậy nha....

....

Ngoài cửa truyền đến tiếng vang của chiếc chìa khóa, Thích Thiếu Thương liền nhảy khỏi sofa, chạy ra cửa đón.

Cố Tích Triều đã vào nhà, đang thay dép lê. Ngẩng đầu cười với hắn:

“Có gì ăn không a? Em đói bụng.”

Hôm nay nụ cười của cậu có điểm khác thường a, ánh mắt nheo lại, đôi môi hồng nhạt mềm mại, đầu lưỡi nhẹ liếm liếm, càng làm nó thêm sáng bóng.

Thích Thiếu Thương cũng chẳng nghĩ nhiều, chạy nhanh cầm một thanh chocolate trong tủ lạnh đem ra phòng khách. Cố Tích Triều lúc này đã cởi áo khoác, rửa sạch mặt vừa bước từ phòng tắm ra.

“Có muốn ăn cơm không? Anh đem thức ăn hâm nóng là được...”

“Không cần, ăn cái này thôi.”

Vừa nói xong, cậu cúi đầu xuống khối chocolate trong tay Thích Thiếu Thương vừa mở ra, cắn lấy một góc nho nhỏ.... sau đó phát ra một tiếng thở dài vừa lòng:

“Àn...”

Cố Tích Triều những lúc nói chuyện đều phát âm rõ ràng, thế nên những khi thanh âm pha chút giọng mũi thế này là phi thường hấp dẫn... Đương nhiên, những lúc đó đều là buổi tối.

Hiện tại, Thích Thiếu Thương nghe tiếng than nhẹ vô thức này của Cố Tích Triều, trong lòng không không chế được một trận tranh đấu giữa thiên sứ cùng ác ma.

Tranh đấu còn chưa xong, Cố Tích Triều lại cúi đầu cắn thêm một ngụm nữa, ngồi xuống sofa, vẻ mặt cười cười như có như không mà nhìn hắn, mím môi liếm:

“Anh không phải cũng đói chứ?”

Đầu lưỡi phấn hồng thoáng ẩn hiện giữa hai phiến môi, trong đầu Thích Thiếu Thương lúc này, ngay lập tức đại ác ma đã chiếm được thắng lợi hoàn toàn, liền tiến đến gần cậu.

Hai người ở bên nhau chưa được bao lâu. Trong lúc tình nồng mật ý, Cố Tích Triều cũng không có kháng cự hắn, nhưng vẫn có chút câu nệ ngượng ngùng. Lần chủ động hiềm thấy như hôm nay, đối với Thích Thiếu Thương mà nói thì so với việc có một trăm vạn tệ từ trên trời rơi xuống còn quý giá hơn.

Cố Tích Triều ngoan ngoãn để hắn đặt xuống sofa hôn thật sâu, thế nhưng vẫn ản ản nở nụ cười, dùng sức cắn môi Thích Thiếu Thương:

“Có nghe bụng em kêu không hả? Không được, để em ngồi dậy, em còn muốn ăn.”

Thích Thiếu Thương còn chưa từ bỏ ý định, vẫn đang toàn thân áp trên người cậu dây dưa:

“Như thế này cũng có thể ăn mà...”

Duỗi tay bắt lấy thanh chocolate trên bàn, bẻ một khối lại cười xấu xa:

“Để anh!”

Nhẹ nhàng ngậm vào miệng, đưa đến trước mặt Cố Tích Triều.

Hơi thở mang hương vị ngọt ngào dần dần vây trụ hai người, cảm giác ấm áp mềm mại như tơ lụa làm cho người ta nhịn không được mà khát cầu càng nhiều.

Chocolate hòa tan trong miệng, trộn lẫn cùng tình yêu ngọt ngào, thế nhưng bờ môi lại như có một luồng lửa cháy nóng rát.

Thích Thiếu Thương đang vô cùng hưởng thụ, thỏa mãn nghĩ: kỳ thật, đôi môi của Tích Triều so với chocolate ăn còn ngon hơn...

Bàn tay hắn đã thuận thế cởi áo somi của Cố Tích Triều ra, nhẹ nhàng trượt vào bên hông mà ma sát, di động lên xuống trên làn da bóng loáng như tơ lụa. Từ hai bên, chậm rãi đảo quanh, lại vuốt đến phía trước, càng lúc càng nóng bỏng.... dần dần đưa tay đến trước khóa quần.

Ngón tay Thích Thiếu Thương lại có chút bần khoản, đồng thời cũng không ngừng ôn nhu hôn xuống bờ môi đã muốn đỏ bừng, dần lướt đến bên vành tai tinh tế, nhẹ nhàng khằng cắn:

“Được không? Tích Triều... được không?”

Cố Tích Triều nghiêng đầu sang một bên, chần chừ nói:

“Anh không hối hận?”

“Cho dù em hối hận, anh cũng không hối hận...”

Thích Thiếu Thương không an phận đem môi chuyển dời xuống chiếc cổ trắng nõn thon dài, gắt gao hưởng thụ, hôn thật sâu, cảm nhận nhịp đập ẩn ẩn nhẹ nhàng bên dưới làn da.

Thật nghĩ muốn cứ như vậy đem em ăn hết vào trong bụng, hai người biến thành một, vĩnh viễn ở cùng một chỗ...

Nghĩ đến đây, Thích Thiếu Thương vốn đã hưng trí bừng bừng lại càng thêm phấn khích. Ngấn đầu nhìn Cố Tích Triều, đôi con ngươi đã mờ mịt như sương khói, hai tay hoàn trụ lấy cổ Thích Thiếu Thương, bộ dáng thực sự hưởng thụ.

Hắn không còn chút do dự nào, thân thủ đem toàn bộ vương bận của hai người giải khai, sau đó trượt tay về mặt sau.

Đột nhiên, hắn hốt hoảng dừng lại, giật mình nhìn Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều lúc này cũng đã thanh tỉnh, lẳng lẳng nhìn hắn:

“Hiện tại, anh đã hối hận chưa?”

Thích Thiếu Thương lại sờ sờ vật trong lòng bàn tay, cảm thấy thật chấn động:

“Em.... em.....”

“Anh hiện tại hối hận vẫn còn kịp a.”

Đầu óc nguyên bản còn hơi mờ mịt, lúc này đã hoàn toàn thanh tỉnh. Tích Triều... cư nhiên vẫn là....

Hiện tại là thế nào?

Chân tướng rõ ràng thì sao?

Em muốn rời đi sao?

Trong lòng Thích Thiếu Thương đột nhiên dâng lên một cỗ lũ quét giận dữ, rốt cuộc ức chế không được, lớn tiếng hét:

“Cố Tích Triều, anh sớm đã nghĩ rồi. Mặc kệ em là người hay là hồ, anh nhất định cũng cần em! Anh lặp lại lần nữa, anh cần em! Đối với em, anh chưa từng hối hận qua!!”

Giữa lúc hoảng hốt, người trước mắt đột nhiên biến mất không còn bóng dáng. Thần trí hẳn lúc này mơ hồ tựa như lạc giữa một màn sương trắng. Một trận ánh sáng chợt đánh úp lại, bức hẳn phải nhắm mắt lại vì chói. Cả thân thể như rơi vào một luồng lốc xoáy hỗn loạn, thế nhưng vẫn nghe được một thanh âm cực kỳ trong trẻo rõ ràng:

“Thiếu Thương, Thiếu Thương. Dậy dậy!!”

(Nguyệt: =))=))) bánh bao ngốc)

Bị dùng sức lay lay người, Thích Thiếu Thương đột nhiên mở to mắt, đầu óc vẫn còn chần động, tim đập thật nhanh, thế nhưng cảm giác cũng thật chua xót.

“Làm sao vậy?”

Đập vào mắt hẳn là khuôn mặt tuần mỹ quen thuộc, Cố Tích Triều có chút lo lắng sờ sờ trán hẳn:

“Anh gặp ác mộng sao?”

“Tích Triều, anh mơ thấy em vẫn là hồ ly.”

Thích Thiếu Thương ôm cổ Cố Tích Triều, nhất thời còn sợ người trước mắt mình chỉ là ảo ảnh, phải thân thủ chạm đến mới có thể yên tâm.

“Em vẫn là không tin anh, biến ra cái đuôi để thử anh... Tích Triều, em là ai cũng không quan hệ. Người anh thích chính là em, sẽ không hối hận, mãi mãi cũng không đổi ý.”

Cố Tích Triều từ lúc vừa vào cửa đã thấy Thích Thiếu Thương tay ôm con sóc, cuộn người ngủ trên sofa. Đang lúc cậu còn cười người này ngủ như một đứa trẻ, Thích Thiếu Thương lại bắt đầu nhú mày, thần tình đồ bưng hô lên cái gì. Cậu cảm thấy lo lắng, liền muốn tới đánh thức hẳn dậy, lại nghe thấy một câu: ‘anh cần em!anh chưa từng hối hận...!!’

Hiện tại nghe hẳn kể lại, Cố Tích Triều liền hiểu hẳn vì cái gì lại la lên như vậy. Cậu để mặc Thích Thiếu Thương ôm mình trong chốc lát, vỗ vỗ lưng hẳn, vui vẻ nói:

“Yên tâm, nếu em là hồ ly, nhất định cũng không để cho một cái bánh bao vạch trần đâu...”

“Chính là em không tin anh.”

Thích Thiếu Thương mạnh ngấn đầu lên, biểu tình tràn ngập bi thương:

“Em là không tin tình cảm của anh. Tích Triều, em có tin không? Thật sự tin anh đúng không?”

“Ngốc tử, đó là mơ mà....”

Cố Tích Triều trầm mặc trong chốc lát, thân thủ vuốt vuốt mái tóc hăn, lại vòng tay ôm lấy:

“Em đã nghe thấy lời anh nói rồi. Kia... em tin mà, em tin anh.”

Hai người lẳng lặng ôm nhau trong chốc lát, Cố Tích Triều lại thoáng xê dịch thân thể:

“Ở nhà lại còn đem chìa khóa bỏ trong túi quần làm gì, làm em...”

Thích Thiếu Thương thần sắc đỏ bừng, thấp giọng nói:

“Kia không phải chìa khóa...”

(Nguyệt: ax, zậy cũng dc sao =.= mà bb à, không ngờ anh biết đỏ mặt =)))

Cố Tích Triều qua vài giây mới hiểu được hắn đang nói tới cái gì, phản ứng đầu tiên chính là muốn đẩy tên đầu óc tràn ngập tư tưởng bất lương này tránh xa ra, thế nhưng có giây thể nào cũng không thoát...

Khí lực của Thích Thiếu Thương, vẫn thực mạnh....

Này chỉ là việc nhỏ. Bất quá, điều làm Cố Tích Triều run lên, chính là... vật giữa hai chân hắn cư nhiên còn cứng thêm vài phần, tựa như mãnh thú mà rục rịch.

Đôi mắt Thích Thiếu Thương vừa to vừa xinh đẹp, cho đến bây giờ vẫn mang theo tiểu ý. Lúc này đầu Cố Tích Triều nghiêng sang một bên, tránh né đôi mắt trong suốt lóe sáng kia:

“Cho em đứng dậy đi... hôm nay để em nấu cơm cho a.”

Thích Thiếu Thương tươi cười, xoay đầu cậu lại, nhẹ ma sát một bên má cậu, sau đó áp trán mình vào bờ trán kia. Hơi thở nóng cháy từng trận phả vào đôi môi hồng nhuận:

“Anh đúng là đói bụng... bất quá, không cần cơm, có em là đủ rồi...”

“.... Bây giờ còn là ban ngày....”

“Ai quy định ban ngày không thể đói?”

“Anh.... ngô....”

Bị hôn đến mờ mịt, Cố Tích Triều vẫn còn cố gắng mà nghĩ:

[Người này tại sao kỹ thuật hôn càng lúc càng tốt thế này?... lần sau nhất định không được khinh địch, để cho anh ta đắc thủ nữa a.....]

13. Chương 13: Phiên Ngoại: Chi Thời Gian Chung Sống(3)

Nguyệt: warning: máu me lắm đó, báo trước T_T

[Chỉ là, vừa rồi cậu cũng thực dễ xúc động rồi. Có lẽ, nội tâm hắn vẫn có chút để ý sự tình trước kia: lại luôn xác định mình mới là người có thể bỏ hắn mà đi? Nếu hai người gặp nhau trong một tình huống bình thường, không có con tiểu hồ ly kia, thì sẽ không thể tạo dựng được một quan hệ thân mật như bây giờ.]

Thế nhưng hiện tại, Cố Tích Triều đã nhận ra, tất cả giả thuyết cùng suy đoán, một khi đứng trước mặt người mình thật sự yêu, tất đều không còn quan trọng.

Hôn môi nóng ấm đi dọc theo chiếc cổ thanh tú, xuống bờ ngực, nút áo somi từng chiếc bắt tri bắt giác đã bị cởi bỏ. Trong lúc bụng bị nhẹ nhàng khằng cắn, cảm giác một trận ửng ửng mềm mại nơi làn da, Cố Tích Triều rốt cuộc đã tỉnh lại khỏi mộng lung.

Cậu cúi đầu xuống nhìn, nhận ra mình đang ngồi trong lòng Thích Thiệu Thương tự lúc nào, hai tay ôm lấy đầu hắn.

Ánh mặt trời chiều hắt vào ngoài cửa sổ, chiếu sáng cả căn phòng.

“.... Chờ Từ từ, em.... Em muốn đi tắm...”

Trong lúc khấn trương, Cố Tích Triều cảm tức phát hiện bản thân mình phát ngôn có chút chật vật.

Ngồi trong bồn tắm tẩy rửa, Cố Tích Triều vẫn thực bất bình: vì cái gì đến thời điểm này, cậu lại hoàn toàn mất đi khả năng trấn định như bình thường. Hồi tưởng lại, đều là chính mình đầu hàng trước... không được, không thể để cho cái bánh bao kia đắc ý nữa....”

Trong lúc còn đang cảm giận nghĩ xem làm thế nào để trừng trị người nọ, cửa phòng tắm đột nhiên lại bị

mở ra.

“Tích Triều, em quên lấy quần áo...”

Cố Tích Triều đến bây giờ vẫn còn đang suy nghĩ sự tình sao lại thành cái dạng này? Cậu đúng là quên lấy quần áo, nhưng thật không biết có phải tên kia đang mượn cơ hội ăn đậu hủ không đây? Ghê gớm hơn, chính là cậu cứ vậy tùy tiện để hấn xằng bậy.

Nghĩ đến đây, cậu rút cuộc không thêm để ý đến cái tên nào đó đã cởi sạch quần áo nhảy vào bồn tắm không ngừng giở trò với cậu kia, giấy dựa nghĩ muốn đứng dậy.

Đột nhiên lại bị ôm về phía sau, thanh âm Thích Thiệu Thương phát ra như có ma lực thôi miên:

“Tắm xong rồi, chúng ta bắt đầu đi...”

Cố Tích Triều la lên:

“Hỗn đản, nơi này không phải phòng ngủ!”

Thích Thiệu Thương ôm lấy cậu đặt lên đùi mình, chậm rãi ngồi xuống bồn tắm rộng lớn:

“Đây là nhà của chúng ta, phải ở từng địa phương đều ghi lại kỷ niệm mới tốt...”

Hấn một bên hôn lấy cổ cậu, một bàn tay vuốt ve chậm rãi.

Cố Tích Triều vốn đã bị câu nói kia kích thích không ít, lúc này càng thêm mất cảm.

Cậu ngồi trong lòng Thích Thiệu Thương, tuy rằng không phản đối, nhưng ở địa phương xa lạ này vẫn có chút khẩn trương.

Trong phòng tắm sáng đèn, ngón tay linh hoạt mân mê từ cổ đến ngực, tay còn lại từ mắt cá chân cũng đã sờ đến đùi. Cố Tích Triều lúc này đầu đã đầy yên hà liệt hỏa, chặt vật thở dốc

Đột nhiên cảm giác có một bàn tay đặt giữa hai chân mình, không nặng không nhẹ xoa vuốt. Toàn thân cậu bắt đầu kịch liệt run rẩy.

Mặt nước nhiệt nhiệt chấn động, giữa làn hơi nước hỗn loạn mang theo từng trận hô hấp nặng nề cùng tiếng rên rỉ ản ản không thể áp chế. Một cổ tình cảm mãnh liệt nồng đậm tràn ngập khắp phòng.

Bồn tắm tuy rất lớn. Thế nhưng chứa trong mình hai đại nam nhân cao một mét tám vẫn có chút chật chội. Thích Thiều Thương đem thân thể vô lực kia, xoay lưng cậu ngồi vào lòng mình, ôm chặt người vào trong ngực, tiếp theo, đưa đầu ngón tay từng chút tiến nhập vào địa phương hân mong đợi đã lâu.

Cố Tích Triều bị hân đùa nghịch một hồi, lúc này đã hoàn toàn vô lực, nay được thoải mái ôm lấy như vậy cũng không chút kháng cự giãy dụa. Địa phương ẩn mật kia do ngâm nước nóng nên mềm mại đi không ít, ngón tay Thích Thiều Thương đưa vào cũng không chút trở ngại gì, hơn nữa đối phương phi thường phối hợp làm hân càng thêm ôn nhu âu yếm. Đến lúc Cố Tích Triều đã hoàn toàn mất đi lực khống chế, bắt lấy tay hân biểu tình quẫn bách, không hiểu đang có ý thúc giục hay là ngăn cản, ngay cả thanh âm phát ra đều gần như ẩn ẩn tiếng khóc. Thích Thiều Thương ôm lấy thất lưng cậu, thông thả mà hữu lực tiến vào.

Vừa tiến vào thân thể Cố Tích Triều, Thích Thiều Thương đã có chút kiềm chế không được. Cảm giác bao trụ này, lại càng chặt chẽ nhiệt nhiệt, mãnh liệt hơn bình thường vài phần. Hân bắt đầu từ chậm rãi, theo bản năng càng lúc luật động càng nhanh hơn, hai tay giữ lấy thất lưng Cố Tích Triều, từng đợt tiến công trầm trọng mà hữu lực, toàn thân hân lúc này chỉ còn cảm giác được nơi ấm áp kia.

Cố Tích Triều bị hân bức đến mức hoàn toàn vô lực, con người mờ mịt, thở chặt vật không ngừng. Tuy rằng thất lưng bị Thích Thiều Thương giữ lấy, nhưng vẫn có chút loạng choạng muốn ngã. Cố Tích Triều theo bản năng, bắt lấy cánh tay đặt bên hông mình, tay còn lại kiếm tìm một nơi nào đó để đỡ lấy bản thân.

Thích Thiều Thương từ sau lưng cắn lấy tai cậu, thấp giọng thủ thủ:

“Ôm lấy anh là tốt rồi, anh sẽ không buông em ra.”

(Nguyệt: câu này trong một hoàn cảnh nào đó nghe sẽ rất ngọt rất tuyệt, còn trong hoàn cảnh này chỉ thấy ổng mặt dày =))=)))..)

Vành tai phi thường miễn cưỡng bị hân khiêu khích như thế, địa phương tư mật không ngừng lấp đầy cùng ma sát. Cố Tích Triều rốt cuộc không chịu được nữa, xoay người phản thủ ôm lấy cổ Thích Thiều Thương, nghe giọng rên rỉ giữa không gian phòng tắm tràn ngập tiếng vang cùng tiếng nước hỗn loạn mà thanh thúy.

.....

Thích Thiều Thương tinh tế lau khô thân thể Cố Tích Triều, ý định muốn giúp cậu mặc quần áo vào, lại bị người kia cự tuyệt:

“Em tự mình làm.”

Tuy rằng không thể triệt để trùng trị thay đổi tên kia, nhưng lần này Thích Thiều Thương ôn nhu chăm sóc như vậy, vẫn là làm cho Cố Tích Triều tâm tình không tồi. Chỉ là cậu không có thói quen để người khác chiếu cố như thế này, nên khi nhìn đến biểu tình ủy khuất của Thích Thiều Thương, Cố Tích Triều

thieu mi mỉm cười:

“Hôm nay anh rất tự giác đi. Một lần là đủ rồi, phải bảo trì a...”

(Nguyệt: O.O đang dạy chồng =)))

.....

Thích Thiếu Thương rất buồn bực!

Theo lý thuyết, hảo hảo vận động rồi thì phải là thần thanh khí爽 mới đúng chứ, nhưng câu nói cuối cùng kia của Cố Tích Triều quả là làm hấn nghẹn lời rồi. Chủ ý là muốn sẵn sóc đối phương, thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui càng sinh ra hối hận.

Sớm biết bây giờ khó chịu như vậy, còn không bằng lúc ấy ăn kiên mật tịnh bất lưu đường lui luôn đi. Hơn nữa sau khi ăn cơm chiều, người nọ liền đi thẳng vào phòng làm việc, không thèm để ý đến mình. Công tác so với chồng còn quan trọng hơn sao hả?!!!

(Nguyệt: oh, anh ngon lắm =)))

.....

Cố Tích Triều tắt máy tính, xoay ghế đứng dậy khỏi bàn làm việc. Sau đó cậu tùy ý vươn vai tùy ý co giãn thân thể, lộ ra một mảng eo tẻ bạc.

Thích Thiếu Thương vừa bưng bữa ăn khuya vào phòng, chính là nhìn thấy một cảnh tượng mê người như vậy.

Cố Tích Triều vừa chuyển đầu, thấy Thích Thiếu Thương vô thanh vô tức đứng ở cửa, trong tay còn bưng một cái ly. Cậu hí hóp mắt mấp máy môi:

“Công việc vừa làm xong... Là mang cho em sao? Cảm ơn!”

Thích Thiếu Thương đem ly sữa đến đặt lên bàn, cúi đầu hỏi:

“Em hiện tại muốn uống chưa?”

“Để chút nữa, mới vừa ăn cơm xong, còn no a.”

“Nhưng đối với em lại rất đối...”

Ngẩn nhìn vào Thích Thiều Thương, Cố Tích Triều bất chợt kinh ngạc, loại ánh mắt đem người thiêu đốt này của hần phi thường quen thuộc...

“..... Cũng không phải.... Hồn dẫn...”

Thích Thiều Thương tựa vào người cậu, hôn xuống. Cậu tuy oán hận cố gắng mắng một câu, nhưng cả người căn bản cũng không gượng dậy nổi. Cố Tích Triều dùng sức nghĩ muốn khép chân lại, ngay sau đó đã bị Thích Thiều Thương bắt lấy, mở rộng hai chân ra.

Rất mất mặt a!!!

Loại sự tình này, không ở trên giường, cũng không có tắt đèn...

Một bàn tay xuyên qua lớp áo náo loạn khắp người, bị hần chen giữa hai chân, có làm thế nào cũng vô pháp khép lại, hơn nữa nơi tư mật không ngừng bị vuốt ve nhiệt liệt...

Cố Tích Triều chỉ cảm thấy xấu hổ cùng giận dữ, phi thường khấn trương, thế nhưng cơ hồ ẩn hàm chút chờ mong. Đại não lúc này tràn ngập loại cảm giác hỗn loạn cùng ngọt ngào, trong mơ màng vô thức mà nghênh đón nụ hôn cùng bàn tay xâm chiếm quấy phá kia.

Thực không biết, Thích Thiều Thương nhìn thấy phản ứng đáng yêu này càng vô cùng thích:

“Tích Triều, Tích Triều...”

Hần ý loạn tình mê xoa vuốt đường eo lưu xương tinh nhuệ, hài lòng nhìn thấy Cố Tích Triều lúc này thần tình đỏ bừng, đôi mắt nửa khép nửa mở mang theo một tầng hơi nước ẩn nhiên.

Thích Thiều Thương nhất thời cảm thấy một trận nhiệt lưu cuộn cuộn, khô nóng khó nhịn. Hần rời khỏi đôi môi dù có nhắm nháp thế nào cũng không chán kia, một đường lần theo từng mảnh da thịt trắng trẻo tinh tế, một ngậm đem bộ vị tư mật đã muốn ngấn đầu kia hàm trụ vào trong miệng.

Cố Tích Triều bị tấn công bất ngờ như vậy, nhất thời hoảng hốt, trong phút bột rối cả người ngã xuống bàn làm việc sau lưng:

“Không, không cần như vậy...”

Theo bản năng lên tiếng kháng cự, nhưng bản thân nghe đến thanh âm vô lực nhuần nhuần của mình liền một trận mặt đỏ tim đập:

“Ngô....”

Thuận theo tiết tấu mạnh yếu của người kia, thanh âm Cổ Tích Triều phát ra càng thêm mơ hồ mông manh. Bàn tay nguyên bản che nơi mặt không không tự giác lùa vào mái tóc Thích Thiều Thương.

Theo bản năng nhẹ động thất lưng, cả người Cổ Tích Triều đều vương một tầng mờ hôi, làn da càng phiếm hồng. Bàn tay chôn giữa mái tóc mềm mại của Thích Thiều Thương, không nhận ra biểu tình là đang ngăn cản hay thúc giục:

“Không được.... Anh....”

Đang muốn đẩy hẳn ra, lại cảm giác bên dưới hẳn càng dùng sức hấp dụ. Cổ Tích Triều lúc này đã hoàn toàn không khống chế được, cả người run rẩy nằm trên bàn, tay cũng vô lực ngăn cản.

“Hiện tại đã đói hay chưa?”

Trong mơ màng có một cảm giác mát lạnh nơi ngực, bờ môi cùng đầu lưỡi Thích Thiều Thương ẩm ướt liếm dụm cắn mút làn da, sau đó chuyển hướng sang điểm hồng anh non mềm:

“Àn, so ra, vẫn là Tích Triều có điểm ngon miệng hơn...”

Cái gì?

Cảm giác mơ hồ, Cổ Tích Triều lại hốt hoảng nhìn thấy nơi ngực mình loang lổ vết sữa trắng muốt. Thích Thiều Thương nhìn lên biểu tình hốt hoảng của cậu, còn thâm ý chậm rãi liếm đi vệt sữa còn đọng lại nơi môi, tiếp theo cúi đầu tiếp tục thưởng thức hương vị mê người.

Trong nhất thời lại cảm giác khoang miệng tràn ngập hương vị béo ngậy ngọt ngào. Cổ Tích Triều theo bản năng nuốt xuống, lại có một cảm giác mềm mại ẩm ướt nơi đầu lưỡi cậu dây dưa không dứt, ôn nhu mà mãnh liệt. Trong không trung lúc này tràn ngập một loại lửa nóng mê muội cùng hoảng hốt.

“Thế nào?”

Một tay nâng cằm Cổ Tích Triều lên, dùng ngón tay mân mê bờ môi do bị hôn mà trở nên ửng hồng, Thích Thiều Thương cười cười nói nhỏ:

“Có ngon hay không?”

....

Tay hấn vì cái gì lạnh như vậy?....

Ngô, sâu quá....

Trong cơn mê muội, chút thần trí cuối cùng còn sót lại của Cố Tích Triều nhắc nhở cho cậu biết Thích Thiều Thương hiện đang làm cái gì, trên mặt lập tức phát nhiệt.

Người này.... người này cư nhiên dùng sữa ở địa phương đó!

Cố Tích Triều còn chưa kịp lấy lại tinh thần giữa cơn khiếp sợ, liền cảm giác những ngón tay ươn ướt kia rời khỏi cơ thể. Ngay sau đó, một vật lửa nóng thật lớn thật cứng rắn, không hề báo trước mạnh tiến vào.

Cố Tích Triều ngay cả kêu cũng không kịp phát ra tiếng, kế tiếp bị một bờ môi hung ác nuốt lấy tất cả thanh âm vào yết hầu, chỉ có thể bị động thuận thế đón nhận từng động tác của người nọ.

Sau vài lần lượt động, chiếc áo nguyên bản còn vướng nơi cánh tay Cố Tích Triều rốt cuộc rơi xuống hoàn toàn. Thoát ly trói buộc, Cố Tích Triều vươn tay nghĩ muốn đẩy tấm thân đang kịch liệt xâm chiếm phía trên mình ra. Không nghĩ cậu vừa có động tác, Thích Thiều Thương đã áp cả thân thể mạnh mẽ của mình xuống, gắt gao khóa chặt cậu nơi mặt bàn, không thể động đậy.

Người này là ăn phải thuốc gì rồi, như thế nào trở nên thô bạo như vậy?

Trong lúc giãy dụa, Cố Tích Triều nhìn lên nam nhân đang điên cuồng mãnh liệt như dã thú trên thân mình, lại rơi vào ánh mắt của hắn mà ngây người.

Dù ở thời khắc này, ánh mắt Thích Thiều Thương nhìn cậu cũng không mất đi vẻ ôn hòa bao dung. Mà hiện tại, cặp mắt to kia còn chứa đựng trầm mê cùng tình tự cuồng nhiệt, mang theo cả một cỗ khí thế kiên quyết bức người.

Sau khi nghe hắn kể về giấc mơ kia, lại thấy được một Thích Thiều Thương khác thường như thế này, làm Cố Tích Triều cảm nhận được một loại yêu thương cùng quý trọng mãnh liệt. Cậu nhìn chăm chăm Thích Thiều Thương, bàn tay nguyên bản đặt nơi ngực hắn nghĩ muốn ngăn cản, chậm rãi chuyển dời thành một cái ôm ôn nhu mà trầm trồ, từng chút cảm thụ tình yêu hắn dành cho mình.

(Nguyệt: mn a, oh, cảm thụ đi, ông yêu anh ‘nhiều’ lắm đó =.=)

Tình ý đáp lại này làm cho Thích Thiều Thương giữa cơn tình dục thiêu đốt chợt run rẩy, đôi mắt lại càng sáng ngời hữu thần. Hắn nhìn xuống người yêu thương, ánh mắt dầy dụa không dứt. Sau đó mạnh động thân, bắt đầu mãnh liệt chiếm đoạt.

Trong nhất thời, lay động kịch liệt như cơn hồng thủy thổi quét qua cơ thể. Cố Tích Triều hít sâu một hơi,

xiết chặt cánh tay, nhắm mắt lại, tùy nghi nương theo từng tiết tấu của Thích Thiếu Thương. Luật động mạnh mẽ như sóng ba đào trăm bồng, phút chốc như rơi vào xoáy sâu, lát sau lại xông lên đỉnh cao mãnh liệt. Lúc chìm lúc nổi vô thường, dần dần đã mờ mịt không còn nhận ra phương hướng.

Thích Thiếu Thương đem chân Cổ Tích Triều nâng đến bên hông chính mình, một bàn tay giữ lấy đôi chân thon dài trắng trẻo. Tốc độ dưới chân cũng đồng thời chậm dần, nhưng càng dùng sức mai nhập thật sâu địa phương ấm nóng kia.

Tiếng thở dốc của Cổ Tích Triều càng thêm gấp gáp nặng nề, nơi tư mật nay đã đạt được đến một độ sâu trước nay chưa từng có, làm cậu chặt vật thở ra tiếng:

“A.. Nhẹ.... Nhẹ một chút... Thiếu Thương...”

Tình cảnh người kia cường ngạnh tiến vào thế này, mãnh liệt phi thường làm cậu bắt đầu hoảng hốt, không tự chủ được lên tiếng gọi tên hắn.

Khả người nọ làm như không hề nghe thấy, vẫn gắt gao ôm chặt, biểu tình cuồng loạn liên tục hữu lực va chạm, càng lúc càng mạnh mẽ hung ác hơn.

Làn da xích lửa ma sát cùng mặt bàn dưới thân, cảm giác tê dại lạnh lẽo dần tràn ngập.

Cổ Tích Triều mơ màng nghe thấy thanh âm chính mình rên rỉ cầu xin tha thứ bên tai, trong lòng dần dấy lên một luồng lửa giận, cũng không hiểu rõ là đối với Thích Thiếu Thương hay đối với chính mình.

Cậu theo bản năng xiết chặt nơi tư mật, nghĩ muốn dùng lực bài trừ thứ đang cuồng nhiệt loạn phá cơ thể mình. Lại bất ngờ nghe Thích Thiếu Thương rên lên một tiếng, thân thể đột nhiên bị mở ra ở một góc độ càng lớn hơn, động tác của người phía trên cũng càng thêm điên cuồng.

Cùng với luật động mạnh mẽ trều sấp như giông bão của hắn, chiếc bàn làm việc bằng gỗ dưới thân bắt đầu rung động không ngừng, cảm giác giống như sẽ ngay lập tức vỡ ra thành từng mảnh.

(Nguyệt: .= đồ thô bạo)

Giữa lúc kịch liệt, Cổ Tích Triều vặn vẹo thân mình, nhả nài không được mà rên thanh nức nở, nỗ lực giãy dụa.

Thích Thiếu Thương đương nhiên hiểu rõ phản ứng của người nọ, vươn tay gắt gao đè chặt thắt lưng cậu lại, không ngừng tập trung công kích va chạm địa phương vừa khai phá kia.

Đến cuối cùng, Cổ Tích Triều vẻ mặt ửng hồng, cuồng loạn lắc đầu, trên mặt ướt sũng không phân rõ là mồ hôi hay nước mắt. Ánh mắt cậu lúc này đã hoàn toàn mê loạn, gắt gao cắn chặt môi, cố gắng kiềm chế

không phát ra thanh âm, thế nhưng trong vô thức lại càng xiết chặt cổ Thích Thiều Thương.

Thích Thiều Thương nhìn cậu nhú mi liễm mắt, bộ dáng cực lực nhẫn nại. Hắn một bên thực đau lòng người này sao mà quật cường, thế nhưng cũng quyết không thể cứ như vậy mà buông người. Thích Thiều Thương đành mạnh mẽ khai mở khớp hàm Cổ Tích Triều, đem một đầu ngón tay của mình đưa vào miệng cậu.

Cảm giác được ngón tay hắn, Cổ Tích Triều không chút khách khí cắn lấy, giống như đem tất cả oán khí phát tiết nơi răng mình. Thích Thiều Thương đau đến nhú mào, nhưng vòng eo cũng không ngừng dùng sức liên tục ma sát, cứ nhiên còn thêm điểm ác ý, lưu giữ trong thân người kia càng lâu hơn.

Sau vài lần va chạm kịch liệt bài sơn hải đảo, Cổ Tích Triều rút cuộc thất thanh kêu lên, lại chuyển dời thành từng đợt thút thít rên rỉ. Khuôn mặt tràn ngập biểu tình mê thiết, phân không rõ là thống khổ hay vui thích.

Giữa thở dốc nức nở, bản năng cơ thể vẫn theo quy luật từng trận co rút thả lỏng đón nhận dị vật kia. Hơn nữa bờ ngực kề sát vuốt mề hôi, Thích Thiều Thương chỉ cảm thấy một cổ khoái cảm mãnh liệt xông thẳng đỉnh đầu, dục vọng như nước sông vỡ đê tràn ngập ra toàn thân. Bất khả kiềm chế mà gọi tên Cổ Tích Triều, bàn tay gắt gao cô trụ thất lưng mềm dẻo tinh tế kia, cuối cùng sau hơn mười đợt tiến công mãnh liệt nữa, rốt cuộc đã đến đỉnh.

Hai người thân thể kề sát nhau khê run rẩy hồi lâu, Thích Thiều Thương lúc này mới vô lực ngã nằm trên người Cổ Tích Triều, một cánh tay vẫn đang vòng qua ôm lấy người cậu.

Lúc này Cổ Tích Triều đã không thể động đậy, nhắm mắt không ngừng thở dốc. Thật vất vả mới lấy lại được khí lực, vươn tay đánh tới:

“Anh là cái đồ đáng chết...”

Lời nói mơ hồ tức giận, nhưng lại vương theo tình tự mãnh liệt chưa tiêu tán.

Thích Thiều Thương cũng không tránh, để mặc cho cậu đánh, không ngờ tay Cổ Tích Triều nữa đường vẫn là vô lực rơi xuống. Cậu quả thực đánh giá quá thấp tính khí lì lợm của Thích Thiều Thương, cũng là đánh giá quá cao năng lực hồi phục của bản thân mình.

Thích Thiều Thương hàm trụ lấy môi cậu:

“Biết là em luyện tiếc.. Ai nha... Lại cắn anh...”

Cổ Tích Triều hung tợn trừng mắt:

“Anh là cái đầu heo không biết tiết chế! Thắt lưng em đã muốn đứt ra rồi đây. Lúc này đáng ra nên cắn đứt ngón tay anh luôn thì hơn.... còn không mau ra ngoài!”

Một bên né tránh nghĩ muốn đẩy Thích Thiều Thương ra, lại nhất thời lãnh khí: vật nào đó nguyên bản còn ở trong cơ thể mình, hình như lại bắt đầu trưởng đại...”

“Đây chính là do em tự châm lửa đó thôi... Vừa nãy em nói cái gì? Một lần là đủ sao? Hôm nay nhất định phải giúp em sửa chữa ý nghĩ sai lầm này đi...”

“Thích Thiều Thương! Mau buông!!!!.... A, anh muốn làm gì?!.... ngô...”

Giữ nguyên tư thế như vậy, Thích Thiều Thương ôm Cố Tích Triều đi vào phòng ngủ. Giữa lúc đi lại, Cố Tích Triều đã muốn bị dị vật chôn sâu trong cơ thể chính mình kích thích đến mặt ửng hồng.

Đến khi bị áp đảo trên giường, cậu vẫn tranh thủ một tia cổ gắng cuối cùng:

“Được rồi, được rồi. Em thừa nhận anh rất lợi hại...”

“Nhưng hình như em rốt cuộc đã quên mà...”

“Em, em nhớ ra rồi... Ngô.... Từ bỏ.... Ga giường...”

“Anh giật rồi... lại còn có một bộ mới nữa...”

“Không được.... Không được. Ngày mai Tiểu Vi muốn tới.... A...”

“Không được phân tâm!...”

.....

Giữa trưa một ngày cuối tuần, Tiểu Vi ôm một con sóc đồ chơi to gần bằng mình ghé vào bên giường Cố Tích Triều, vẻ mặt rất lo lắng:

“Mỹ nhân thúc thúc, thúc như thế nào lại sinh bệnh?”

“... Thúc thúc không có sinh bệnh, chỉ là hơi mệt...”

“Vậy thúc thúc nghỉ ngơi thật tốt, sau đó đứng dậy chơi cùng Tiểu Vi và hồ ly đi.”

Tuy rằng biết đang ôm trong tay là sóc, nhưng bé con vẫn nhất quyết gọi là hồ ly.

“Bánh bao thúc thúc đang nấu cơm... Thúc thúc hiện tại có đói bụng không?”

Hắc tuyến, hắc tuyến, hắc tuyến.

Hiện tại, chỉ cần nghe được từ ‘đói’ này, Cố Tích Triều liền đau đầu.

“Đi? Mỹ nhân thúc thúc, vết hồng trên cổ thúc thúc kia là gì vậy? Muỗi cắn sao? Cô giáo nói mùa hè mới có muỗi mà? Vết ở trên cổ lớn như vậy. Rất là đau đúng không?....”

“Tích Triều, Tiểu Vi, có thể ăn cơm....”

Một cái gối đầu thẳng mặt bay tới...

“Thích Thiệu Thương, anh là tên hỗn đản!!!”

===== toàn văn hoàn =====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cao-bao-an>